

Fronteres anacròniques
**Existeixen una trentena
de murs arreu del món**

A FONTS PÀGINES 1 a 3

José Luis Coraggio
**“Per canviar l'economia,
cal una nova política”**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N232

8 de juny de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

La protesta de les indignades arribarà al Parlament el 15-J

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 10-12

Un centenar d'assemblees mostren l'extensió territorial i sectorial del moviment

Desapareixen objectes personals requisats per la policia a la plaça Catalunya

Un informe jurídic demostra que els Mossos han vulnerat drets fonamentals

ROBERT BONET

Allau de desnonaments aturats

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

ALBERT GARCIA

Desenes de veïnes es concentren durant la jornada del 2 de juny davant la porta del domicili d'Elisa i Yfi i aconsegueixen suspendre el desnonament de l'habitatge situat a Montcada i Reixac

**CiU imposa unes mesures
neoliberals que escanyen la població**

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

**Polèmica per la llei
de família de Galícia**

RODA EL MÓN · PÀGINA 10

, estirant del fil

CATALUNYA · EL 15 DE JUNY, L'HEMICICLE SOTMETRÀ A VOTACIÓ ELS PRIMERS PRESSUPOSTOS DEL GOVERN CONVERGENT D'ARTUR MAS

Un paquet neoliberal i antisocial

La supressió de l'impost de successions, la Llei Òmnibus i els pressupostos antisocials que arriben al Parlament legalitzen les retallades socials, els privilegis dels sectors rics i el frau socioeconòmic

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Després de la reforma laboral, de la suspensió de facto de la llei de dependència, de la congelació de salaris i de l'ampliació de l'edat de jubilació als 67 anys pactada amb CCOO i UGT, la setmana vivent, la cirereta del pastís neoliberal arriba al Parlament de Catalunya. El 15 de juny, l'hemicicle sotmetrà a votació els primers pressupostos del nou govern d'Artur Mas. Els primers que, 30 anys després del final de la dictadura, seran decreixents. Decreixents per mirar d'aprovar unes retallades antisocials sense precedents, que afectaran directament els serveis públics fonamentals -particularment salut, ensenyament i cobertura social-, les inversions i el mínim estat de benestar aconseguit gràcies a dècades de lluita. Amb una tisorada general, però no lineal, del 10% respecte el pressupost de 2010, la reducció de la despesa arribarà als 2.680 milions, amb un dèficit previst del 2,6% del PIB, en un context on els ingressos públics han disminuït a conseqüència del final del tsunami immobiliari.

CARLA MORAL

Les protestes contra les retallades es consoliden en l'àmbit universitari. A la imatge, boicot a la visita d'Antoni Castellà i Màrius Rubiralta al campus Diagonal de la UB

El president Mas ha reconegut que la contracció dels pressupostos no tindrà cap efecte immediat sobre la recessió econòmica

A través d'un discurs fatalista propi de la doctrina del xoc, el portaveu del govern, Francesc Homs, ha advertit que "no hi ha alternativa", mentre el conseller d'Economia, Mas Colell, ha sostingut que "no hi ha marge" per a la negociació. Atiant la por, el portaveu de l'executiu convergent ha anat més enllà i ha anunciat que, si no s'aproven, s'entraria "en un col·lapse polític" que ens acostaria més "a l'escenari de Grècia que no pas a l'Holanda del Sud". I tot i així, el mateix Artur Mas. Sense menystenir, a més, que l'executiu espanyol pressiona perquè les retallades encara siguin més fondes i arribin

fins als 5.600 milions d'euros, ben bé el doble. A aquesta cursa neoliberal, també s'hi han afegit les fraudulentament agències de qualificació del deute dels mercats financers -denunciades el mes de febrer davant l'Audiència Nacional per "alterar els preus" en benefici propi. L'agència Moody's ja ha amenaçat que les mesures convergents "no contenen prou el dèficit exigint pels mercats". I també concorre el rerefons irrisolent en relació al sistema desigual de finançament autonòmic: segons l'economista Salvador García, el volum de les retallades (2.600 milions d'euros) "equivaleix només a 54 dies d'espoli fiscal".

Interior és qui menys pateix

Per àmbits, destaca que el departament que patirà menys les retallades serà el d'Interior, comandant per Felip Puig, amb una reducció del 6,4%. El segueix, percentualment, el Departament de Salut, amb un 6,5% (però una retallada de 900 milions d'euros, que ja ha impactat dràsticament en el sis-

tema públic de salut); Ensenyament, amb un 7,4% (però un pla d'asteritat que cobrirà només el 50% de les places, redueix l'oferta de places de professorat malgrat l'augment d'alumnes i cronifica els barracons), i Benestar, amb un 10%. Les retallades, desiguals, van per seccions. A la Secretaria de Família, per exemple, arriben fins al

Trobem mesures de tall xenòfob, com la imposició d'un empadronament de sis mesos per poder accedir a la sanitat

74% (de 192 a 34 milions d'euros): una retallada que esdevé absoluta per a les famílies immigrants que vulguin accedir a les ajudes per mainada de 0 a 3 anys, si no acrediten cinc anys de residència. No és l'única mesura discriminatòria de

tall xenòfob: el govern també pretén limitar l'accés al dret de la salut i vol imposar un empadronament mínim de sis mesos per poder accedir a la cobertura sanitària. Una mesura que xoca frontalment amb la reforma de la llei d'extranjería de 2009, que va comptar amb el suport de CiU. Diverses entitats de lluita contra l'exclusió ja han alertat que "aquesta mena de mesures disparen el risc de pobresa infantil en un miniestat assistencial que només mantindrà els ajuts per a les situacions extremes", amb menys de 8.000 euros d'ingressos anuals.

Cau l'obra pública i els bancs guanyen

On també cau la desinversió és en l'obra pública, amb una davallada del 55% que aturarà i ajornarà sine die nous equipaments previstos, congelarà oposicions aprovades i destruirà 17.280 llocs de treball, segons càlculs sindicals. Uns altres 4.000 llocs de treball també perillan indirectament. Paradoxalment, la plantilla de la Generalitat

minvarà 871 persones, però augmentaran els efectius policials: hi haurà 600 mossos d'esquadra més. També paradoxalment, immerses en una crisi que els bancs van contribuir a provocar, l'única partida que creix és la dels interes-

L'única partida que creix és la dels interessos financers, que augmenta un 32% i passa dels 1.120 als 1.482 milions

sos financers, que augmenta un 32% i passa dels 1.120 milions de 2010 als 1.482 milions el 2011. Una partida que supera tot el pressupost del Departament de Cultura. I més encara. Només l'augment enregistrat dels interessos el 2011 -362 milions més- suposen el 13%

, impressions

Pau Urenya · Professor de Filosofia
opinio@setmanaridirecta.info

1.000 places Tahrir

Marava amb llàgrimes als ulls les imatges de la plaça 14 de Septiembre de Cochabamba, pleníssimes de gent amb el cap ben alt i el crit al cel, homes i dones, indígenes la majoria, cridant, ballant, lluitant, parlant. Vaig veure com els antivalots de la policia i l'exèrcit intentaven expulsar-los violentament. Vaig veure com aquelles heroïnes anònimes, fins llavors invisibles, s'obrien pas entre la boira de la guerra i com treien de terra les llambordes per alçar la barricada i defensar la seua plaça. La plaça que van prendre el gener de 2000 i que no han deixat encara. Les imatges les he tornat a veure a *También la lluvia*. És impressionant com tot un poble,

Els fets actuals ens recorden que els de baix escriuen la seua història a les places

amb les dones al capdavant, s'alça contra aquest nou robatori, contra un més dels innombrables espolis als pobles amerindis des de l'arribada de l'inefable home blanc a aquelles terres. Això que podria ser una història del passat recent pren rabiosa actualitat, i no només perquè han fet una pel·lícula, sinó perquè els fets actuals ens recorden que els de baix escriuen la història, la seua història, a les places. La plaça 14 de Septiembre continua ocupada per una guàrdia d'oradores, paradeses, debats encensos, cartelleres amb anuncis i

JORDI BORRAS

on no hi ha ni dominats ni dominants, ni governants, ni governats. On s'obre pas l'única llibertat possible: l'acció col·lectiva, l'acció política que, després de quatre mesos de lluita, va poder aturar els interessos d'una important companyia nord-americana i el govern del país amb tota la seua repressió.

Aquestes mateixes places són les que hem vist a Egipte, a Tunísia, a Bahrain, totes elles rebatejades com a Plaça de la Llibertat, Plaça Tahrir. Són les que estem vivint als nostres pobles i ciutats. Demostrant que quan s'ocupa una plaça apareix un nou poder que, inevitablement, s'oposa a l'establert. És un poder transparent, obert, en moviment, plural, incorruptible. És un poder en revolta i discussió permanent, que s'adapta i marca l'esdevenir de la història, un poder constituent. És l'antiga àgora que pren vida de nou. I és necessari que prenga vida ara.

Ara que els polítics han renunciat a fer política, ara que són mers gestors d'allò inevitable i necessari, que fan els deures, que no tenen opció, que qualsevol altra cosa seria irresponsable. Ara que ja no prenen decisions sinó que compleixen ordres dels mercats i empreses de ràting. Ara que rebaixen impostos als rics i retallen sous i drets als que menys tenen. Ara que donen diners públics als mateixos bancs que expulsen les famílies de les seues cases. Ara que retallen en sanitat, en educació, en serveis socials, en cultura. Ara que veiem com els *manteros* i les putes són tractades com a delinqüents mentre els corruptes

declarats juguen a tennis als clubs de moda tot esperant que les urnes els absolguen. Ara que els grans sindicats s'alien amb els poderosos per destruir la nostra capacitat de resposta. Ara que sabem que no ens jubilarem mai, ni tindrem una casa en la puta vida.

Ara que coneixem quin peu calça el capitalisme financer i el neoliberalisme sense límits i sabem que estan aprofitant l'estat de xoc d'una crisi provocada per ells mateixos per intensificar les polítiques desregularitzadores i privatitzadores. Ara que ja hem vist on han anat a parar les velles promeses d'un futur millor i sabem que si els seguim les passes només ens espera un futur de més explotació per menys retribució, de més deures per menys drets, de més control per menys llibertat. Ara que s'evidencia que això que anomenem progrés no ens alliberarà del treball sinó que ens esclavitzarà encara més. Ara que ja sabem que no pararan fins privatitzar-nos els somnis. Ara que hem perdut la por a un futur pitjor perquè ja sabem que serà pitjor.

Ara és el moment de baixar al carrer i prendre les places, per quedar-nos-hi. I que comence la política de veritat. Com a Egipte i Tunísia, com a Cochabamba, a Sol, a la Plaça de Catalunya, a la plaça de la Vila de Poble, com al parc Mestre Ferrero d'Ontinyent, a la plaça Sintagma d'Atenes, o la Bastilla de París. I dir-los clarament: o juguem tots o trenquem la baralla! Parafraçant al Che diré que necessitem, no una, ni dues, ni deu, ni cent sinó milers de places Tahrir!

notícies comentades, llibres, pancartes, curiosos i curioses. La plaça és i serà del poble. Es manté la flama encesa per no abaixar la guàrdia. Governe qui governe. La plaça va ser el centre de comandament de la lluita contra la privatització de l'aigua. Milers de persones hi passaven la nit i els dies

parlant, discutint, organitzant, informant... I per això no l'han abandonada ni un sol dia des de fa 11 anys. És on tothom té dret a parlar, a participar, a decidir, a dubtar, a crear, a lluitar, a escoltar, a aprendre. La plaça és oberta, és un espai polític on no es parla per manar ni s'escolta per obeir,

Axun Urbieta · Membre de Plazandreok
opinio@setmanaridirecta.info

Per què us estranya?

Strauss Kahn, director de l'FMI i candidat del PS, ha estat empresonat, acusat d'agressió sexual i intent de violació. I tothom se'n sorprèn. "Com és que a un senyor amb tants de diners, amb tant de poder, l'han pogut enganxar en això?". O: "Impossible, li han parat una trampa".

Nosaltres també estem per la presumpció d'innocència. Només faltaria. Però poderosos aprofitant-se del seu poder per assetjar i/o agredir dones és un fet que, des que

tenim memòria, es repeteix, i a més, amb impunitat. Fem un repàs.

Daniel Ortega (president de Nicaragua i cap del Front Sandinista) fou acusat per la seva fillastra d'agressions sexuals i violació, que van començar quan ella tenia 13 anys. Però el comandant no només se'n va lliurar sinó que a les properes eleccions fou el més votat.

La imatge de Boris Ieltsin pessigant una secretària a una reunió importantíssima va donar la volta al món. Aquest se'n va lliurar perquè bevia i era així de simpàtic.

Les denúncies de Dones de Negre de l'ex Iugoslàvia van aconseguir que les violacions en massa de dones a mans dels soldats, de qualsevol exèrcit, fossin reconegudes per l'ONU com a crims de guerra. Van denunciar, per primera vegada a la història, que aquestes pràctiques eren i són habituals, estratègies de vencedors contra vençuts a totes les guerres.

Per què us estranya, doncs? Els maltractaments, agressions i assassinats de dones a mans

d'homes, coneguts o desconeguts, estan a l'ordre del dia. Estem fartes de sentir que era un bon home, que es duïen bé. O que era un malalt, o que estava borratxo, com el que va violar i assassinar a Nagore Laffage.

Nosaltres, les feministes, sempre hem dit que no estan malalts, ni bojos, ni borratxos ni serens. Diem que són homes normals i corrents. Pobres o rics, guapos o lletjos, poderosos o no. L'única condició que es requereix és ser home i masclista, i pensar-se

que les dones estem aquí per a això. Tant si volem com si no.

Ara volem creure que s'ha acabat la impunitat amb aquest senyor tan poderós, tan president de l'FMI i tan candidat necessari del PS. Que l'assetjament i les agressions a les dones no es poden amagar ni perdonar. Que si els masclistes no es tallen per respecte ho facin per por a les conseqüències. Que el món sigui millor també per a nosaltres. Que s'acabin el silenci. Que s'acabi la violència dels homes cap a les dones.

Àlex Tisminetzky · Advocat laboralista del Col·lectiu Ronda

opinio@setmanaridirecta.info

L'any que CCOO i UGT van perdre el carrer

Molts són els canvis en el context polític i social que s'han donat en el darrer i convuls any. Sembla molt llunyà, però va ser fa només un any que el president espanyol es va desdir de quasi tot el que havia dit, explicant, a qui el volgués escoltar, que havia de fer el que havia dit que mai faria, obligat pels implacables mercats. Així es va donar inici a aquesta orgia de retallades de drets que encara vivim.

El pacte de l'empresariat amb CCOO i UGT ja ni tan sols els assegura la pau social

Però el nou escenari polític també ha canviat, i molt. Potser les representacions gràfiques d'aquest canvi radical s'han donat a les darreres setmanes. I és que mentre CCOO i UGT negociaven en pulcres despatxos oficials la reducció de 600 a 300 euros de la jubilació mínima, o el trencament de la columna vertebral dels convenis col·lectius, centenars de milers de persones es concentraven a les places al crit de "no ens representen". Una altra escena també per emmarcar: mentre els líders de l'esquerra parlamentària sortien a les sales de premsa dels hotels, pràcticament sols, a explicar l'espectacular davallada de vots, el debat sobre com millorar aquesta

injusta societat a les places estava més encès que mai.

S'està donant un canvi. La base social de l'esquerra, les persones amb sensibilitat social, han dit prou, i ja no esperen més les consignes de CCOO, UGT, ERC o IC-V per mobilitzar-se contra les polítiques neoliberals. L'esquerra tradicional, tal com l'hem coneguda, està immersa en un desprestigi del que li costarà sortir-se'n.

El canvi no només s'ha començat a reflectir en l'augment exponencial de les candidatures populars en molts municipis catalans, o el continu degoteig de noves seccions del sindicalisme alternatiu. Potser s'explica per altres fenòmens: el 3 de juny, la patronal s'aixecava de la taula de negociacions amb CCOO i UGT; poques setmanes abans, el pacte sobre una dràstica

devaluació dels convenis col·lectius era pràcticament tancat. Els empresaris volien més, molt més, i van plantejar a darrera hora, la maximalista proposta de fer desaparèixer els convenis un cop exhaurit el seu termini legal, fent tornar els treballadors i treballadores al salari mínim i a l'Estatut dels Treballadors. Molts han argumentat que el canvi radical en la postura patronal podia explicar-se per la victòria electoral del PP a l'Estat espanyol i, en part, potser tenen raó. Però potser també molts empresaris, pragmàtics com ningú, poden haver pensat que fins ara negociaven per assegurar-se que no hi hagués cap resposta social important.

Ara, però, aquest raonament sembla part del passat, i ningú pot assegurar a la CEOE (Confederació Espanyola d'Organitzacions Empresa-

rials) que si pacten amb el sindicalisme oficial l'endemà no tinguin una manifestació de centenars de milers de persones a gairebé totes les poblacions. I segurament més enrabats, i fins i tot picant sorollosament a la porta de les seus patronals. Per tant, i davant la nova conjuntura, l'empresariat pot arribar a la lògica conclusió que no té cap sentit pactar amb CCOO i UGT, si ni tan sols els asseguren la pau social.

L'esquerra tradicional està en crisi, i una nova esquerra és a punt de néixer. Potser els moviments socials i les organitzacions combatives hauran de evolucionar tan ràpid com canvia el panorama polític i sindical, doncs es podrien arribar a trobar en poc temps liderant la resistència, i això, si passés (i esperem que sigui així), no serà gens fàcil.

MARTA VILCHES

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Quin país que tenim!

Roger Sánchez Amat
Barcelona

Un moviment de base forjat per tot de gent anònima, impulsat per la feina voluntària i desinteressada de milers de persones de diversos procedències, ideologies i generacions. Una iniciativa completament autofinançada i autogestionada, alimentada bàsicament amb aportacions individuals. Una mobilització que no ha rebut suport institucional, més aviat el contrari, i que, a més, ha estat boicotejada per gran part dels mitjans de comunicació, tot i l'impacte social que ha creat. Una manera d'organitzar-se diferent als paràmetres de la política oficial, que ha fet que molta gent es conegués i que molta d'aquesta s'aixequés del sofà i comencés a fer feina per canviar les coses. En definitiva, una suma d'esforços col·lectius que ha fet superar discrepàncies en pro d'un objectiu comú i la sensació que el poble pot protagonitzar i dur a terme processos útils més enllà d'institucions i partits polítics.

De què parlo? No, de les acampades no, de les consultes sobre la independència! Ja sé que a les pàgines de la DIRECTA no vas poder copsar tots aquests matissos. Te'ls dic jo, que hi vaig ser. I em sap prou greu: un mapa, quatre xifres i una freda reflexió. Res de parlar de la calidesa del voluntariat, de la seva perseverança, de la feinada del vot anticipat a cada cantonada, de com ens vam haver de rascar la butxaca per imprimir la propaganda inicial, les primeres butlletes... Res de preguntar-se quins processos socials van propiciar que un quart de milió de barcelonins i barcelonines hi participessin. Mobilitzar tanta gent fou una fita històrica, però aconseguir-ho de la manera que es va aconseguir, ho és molt més. Però esclar, sembla que hi ha mogudes de primera i mogudes de segona. Tant de bo les consultes haguessin tingut la mateixa cobertura que estan tenint les acampades a la DIRECTA! Els lectors vam perdre l'oportunitat de conèixer els seus aspectes més trencadors i interessants. Desconec quina és la premissa que va determinar aquesta magror informativa durant tot el procés de les consultes. Eren massa cívi-ques? No eren rupturistes? Hi participava gent que inspira desconfiança? Hi havia plantejaments que no compartia la redacció? Continuo parlant de les consultes, no de les acampades! I sí, m'omple d'orgull veure quin país tenim, capaç d'engendrar els darrers temps moviments com el de les consultes i el de les acampades.

. EN CALENT

“L'energia nuclear fa temps que no és l'energia del futur”

Pep Puig és portaveu de la plataforma Tanquem les nuclears, on hi conflueixen un centenar d'entitats en suport al seu manifest. El 5 de juny, va aplegar 10.000 persones en una manifestació a Barcelona.

És trist que hagin de passar accidents tan greus com el de Fukushima per a que ens adonem que l'energia nuclear és el fracàs tecnològic més important del segle xx. Malauradament, només entenem el problema quan passen accidents com el de la central japonesa; d'altra banda, el moviment antinuclears i científics crítics ja havien avisat que podia passar. Catalunya és un país petit i un accident nuclear suposaria un enorme problema de supervivència com a país, deixaria molts quilòmetres quadrats inhabitable durant segles i ens passaria com al Japó avui, que la gent ha hagut d'abandonar les seves terres. Són aquests tipus de desastres els que ens demostren, un cop més, que els

humans i l'energia nuclear són incompatibles i, de fet, la nuclear fa temps que no és l'energia del futur; cal que el govern prengui mesures i calendaritzi d'una vegada per totes el tancament d'aquestes centrals. A Ascó li expira el termini d'operació a finals d'any i és important que no se li renovi el permís d'explotació, doncs el risc d'avaries i problemes tècnics és molt alt donada l'antiguitat de les instal·lacions. Alternatives? Apostar per un conjunt de fonts d'energies, majoritàriament renovables. Com que l'Estat té instal·lat el doble de potència energètica de la que necessita, el tancament de les nuclears no significaria cap trasbals energètic per al país.

. EDITORIAL

Omplim el camí d'engrunes

“S'ens pixin a sobre i diuen que plou”. Aquesta ja és una frase de l'anterior cicle de lluites. La situació que ens ofereix el panorama actual hauria de donar pas a una altra imatge més exacta. Les aigües comencen baixar tèrboles... en altres paraules, això ja passa de mida. La classe política s'agenolla davant els interessos privats i esclafa les treballadores i precàries. Farà un any que, complint els desitjos de la patronal, Zapatero va baixar el sou del funcionari un 5%. Aquesta any, congelació salarial i doble pèrdua de poder adquisitiu. Els preus no paren de pujar des de fa anys i panys. La tardor es va inaugurar amb una altra gesta de Zapatero, que continuava fent el joc a l'empresari amb la nova reforma laboral. Al gener, els sindicats van portar les postres: ens jubilem als 67, si

ens jubilem, és clar. I després de les postres: copa i puro. Retallades a sanitat i educació. I mentre unes ja no trobem més forats al cinturó, d'altres caminen sense, amb les butxaques plenes i, ara, amb menys impostos per pagar. Adéu a successions i donacions. Doctrina del xoc pura i dura. Però s'obliden que, tot i que fa temps que aguantem pixums diversos, segons quins colors d'aigua no els suporta ningú. Xocs? El 15 de juny, quan la democràcia (la real) intentarà aturar aquesta farsa, la de la dictadura. La dictadura dels mercats, els bancs i les grans empreses, els interessos de les quals no tenen res a veure amb els de la majoria de la població. Esperem ser milers. I tingueu cura perquè, de camí cap al Parlament, omplirem el terra d'engrunes per no oblidar mai el camí de tornada a les places. Les nostres places.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Justícia populista

Nico Lupo Sonnabend
directa@setmanaridirecta.info

El cas Tous ha posat sobre la taula la idoneïtat de la utilització del jurat popular en els judicis. Lluís Corominas, acusat d'homicidi, va ser declarat no culpable per un tribunal integrat per persones alienes al món jurídic.

El gendre dels Tous va manifestar ser presa "d'una por insuperable" i que va actuar en legítima defensa. Aquesta "por insuperable" s'inclou a l'últim dels tres punts -que l'acusat sigui inimputable a causa del seu estat mental; que no sàpiga que allò que feia estava prohibit; que no li puguin exigir una conducta correcta per causa de força major- que poden eximir de culpabilitat una persona que, de

forma provada, hagi comès un crim. La qüestió és que el tribunal popular va avalar la versió de la defensa. El veredict d'aquest jurat afirma que l'acusat va entrar en un estat de distorsió de la realitat que el va portar a disparar contra els dos presumptes assaltants de manera "irracional i inconscient". Però, perquè Corominas va anar a buscar els dos assaltants tot i aquesta "por insuperable" en lloc d'amagar-se tremolós sota el llit?

És probable que, en un procés clàssic, amb el mateix jutge dictant sentència, Lluís Corominas hagués estat condemnat amb atenuants. Però el jurat popular ha dictaminat l'absolució de l'encausat en un judici que, mediàticament, ha donat molt de suc als periodistes i ha captat l'atenció de la societat per dos

motius molt distanciat entre ells. D'un temps ençà, es viu una certa psicosis, fundada o no, respecte als robatoris amb força als domicilis. D'altra banda, l'acusat era membre d'una de les famílies més benestants i més ben relacionades de Catalunya, fet que reforça la seva presència als mitjans.

Els tribunals populars estan formats per persones molt sensibles a les opinions que es generen a la premsa i a les sensacions que poden percebre davant de determinats fets. Però un judici no es basa ni en opinions ni en sensacions. Aquests tribunals es van crear amb la intenció d'apropar la justícia a la gent del carrer. Alhora, la justícia corre el risc d'allunyar-se d'una certa lògica racional davant els fets consumats.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana tenim un canvi a la coordinació de fotografia, que encara no sabem si serà momentani o definitiu. De moment, el nostre estimat i entranyable Albert ens ha deixat per uns dies per anar a treballar i guanyar-se les garrofes, ja que la DIRECTA, de moment, no ens en dona gaires (de garrofes). Ànims amb la feina Albert, se't trobarà a faltar per la redacció. Però per substituir aquesta baixa, no ens hem quedat pas curtes i hem fixat el Robert, que és un altre crack de la fotografia bregat en 1.000 manifestacions. Benvingut Robert, esperem que estiguis a gust amb la tasca titànica de coordinar la fotografia de la DIRECTA.

A part d'això, continuem acampades, atentes al que està passant i intentant cobrir totes les coses que està produint aquest moviment espontani i popular. Ens veiem als carrers. Fins la setmana que ve. Salut!

. FE D'ERRADES

— A l'entrevista de *La Indirecta* de la DIRECTA 231 vam canviar per error la paraula bosniac per bosnià. Bosnians són totes les persones que viuen a Bòsnia i Hercegovina, al marge de la seva religió. Bosniac és la paraula per denominar les persones de Bòsnia i Hercegovina de religió musulmana. La paraula bosniac és la que tocava utilitzar.

— A la secció **Més que mil paraules** dels Quaderns d'Illacrua de la setmana passada, sortia esmentat el *Doctor Collons*, en referència a Miquel Badia. Era una error, el seu sobrenom era *Capità Collons*, no *Doctor Collons*.

. EL RACÓ IL-LUSTRAT

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Riego n.º 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info — directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciat.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
— Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

— Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info — ediciodirecta@gmail.com
fotografiadirecta@gmail.com — il.lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info — distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info — administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | David Bou Solomolins Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Montiel La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Xavi Martí COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Tània Miró DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: R.C.P. SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MAREME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespont@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

Un ús social per l'antiga
fàbrica de Can Batlló | PÀG. 8

Nous incidents a les centrals
d'Ascó i Vandellòs | PÀG. 9

2.000 persones criden
contra PxC a Vic | PÀG. 9

La indignació arribarà
al Parlament | PÀG. 10

ROGER PELÁEZ

BARCELONA · L'ACUSACIÓ PARTICULAR RECORRERÀ LA SENTÈNCIA AL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA

L'absolució de Lluís Corominas crea polèmica en relació a la legítima defensa

El jurat popular absol el gendre dels joiers Tous i obvia les mentides de l'acusat

Meritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

El tribunal popular de l'Audiència Provincial que jutja el cas Tous ha absolt Lluís Corominas del delictes d'homicidi per haver matat un presumpte lladre a l'exterior de la casa dels joiers Tous, a la urbanització de Pineda de Sant fruitós de Bages, el 9 de desembre de 2006 (DIRECTA 227, pàgina 10). El jurat popular ha considerat com a eximents la "legítima defensa" i la "por insuperable" per absoldre el gendre dels Tous, que s'enfrontava a onze anys de presó. El veredictes a favor de l'exculpació, fet públic l'1 de juny, ha estat aprovat per sis vots contra tres. El jurat considera que l'acusat va actuar de forma "proporcionada" al perill, basant-se en "l'efecte túnel" que patia Corominas. Cal recordar que els dos presumptes lladres anaven desarmats i es trobaven fora del recinte familiar dels Tous.

Els Mossos diuen que l'acusat "portava armilla antibales" i que es va identificar "com el cap de seguretat de la casa"

Un dels fets més rellevants va ser l'al·legació, per part de la defensa -a càrrec de Carlos Bueren, exmagistrat de l'Audiència Nacional, i Óscar Morales, ambdós del gabinet Urría Menéndez-, basada en l'actuació sota "por insuperable", cosa que suposava que Coro-

minas va patir una "crisi de pànic". Aquest fet, però, va ser descartat per la psiquiatra forense perquè aquest estat paralitza la persona i crea bloqueig, cosa que no va passar en l'actuació de Corominas. A més, el jurat popular també ha considerat com a atenuant de reparació de dany el pagament de 150.000 euros que Corominas va fer a la família de la víctima. L'acusació particular ja ha anunciat que recorrerà la sentència al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, fet que també s'està plantejant la fiscalia.

Mentides passades per alt

L'absolució s'ha aconseguit tot i que el jurat popular va admetre que Corominas havia mentit diverses vegades. A l'atestat inicial, Corominas va afirmar que els presumptes lladres el van intentar atropellar, fet que va ser eliminat a les declaracions posteriors. També va declarar que, un cop es va aproximar al cotxe sospitós, ell va "interactuar" amb els presumptes lladres i els va donar "l'alto", cosa que també va ser refusada per les proves de la càmera de videovigilància, que revelen que no hi va haver prou temps. A més, l'acusat també va afirmar que havia vist "una pistola a mans de la víctima", però no es va trobar cap arma al vehicle ni entre les seves pertinències. Corominas sempre ha defensat que ell no actuava com a cap de seguretat, tot i tenir el permís d'armes i ser un dels màxims responsables de la cadena de seguretat. Això ha topat amb la declaració feta pels Mossos d'Esquadra que van intervenir en l'actuació en aquest últim judici, ja que aquests van declarar que Corominas "portava una armilla anti-

Lluís Corominas reconeix l'arma que va utilitzar per matar el presumpte lladre que es trobava al costat de la casa dels Tous

bales" i que, des d'un primer moment, es va identificar "com el cap de seguretat de la casa". El jurat tampoc no ha tingut en compte els informes forenses sobre l'estat psicològic de l'acusat, que apunten que l'estat de Corominas no li hauria restat "cap de les seves capacitats".

Indignació de l'acusació

L'article 20 del Codi Penal estipula que, per poder considerar que una acció és en l'legítima defensa hi ha d'haver una agressió il·legítima (per exemple, que l'entrada sense permís a les dependències privades), els mitjans han de ser raonablement proporcionals (no es pot causar més dany del que t'han in-

fringit) i l'agressió no ha d'haver estat provocada. Segons ha expressat el representant de la família de

S'obre la porta a justificar el fet que una persona amb llicència d'armes dispari en cas de sentir-se amenaçada

la víctima en l'acusació particular, Josep Riba, en aquest cas, "s'ha aplicat incorrectament la legítima defensa i la por insuperable". Per

això, Riba ha declarat als mitjans que demanarà "la invalidació del veredictes" i "la repetició del judici amb un nou tribunal popular". Riba ha expressat que "qualsevol jurat professional l'hauria condemnat", però que, en aquest cas, "ha pesat més qui era la víctima". L'advocat ha conclòs que el jurat ha fet "interpretacions errònies i interessades" perquè, prèviament, ja havien decidit el veredictes sobre la seva no culpabilitat.

Aquest cas obre la porta a aplicar aquesta interpretació de la legítima defensa a casos similars i justificar el fet que una persona amb llicència d'armes dispari contra una altra persona desarmada en cas de sentir-se amenaçada.

ARXIU

, així està el pati

SABADELL · LLUITA

Absolen els quatre joves que es van encadenar a dues ETT els dies previs al 29-S

Directa Sabadell
sabadell@setmanaridirecta.info

Sentència absolutòria. Aquest és el veredict emès pel Jutjat d'Instrucció 1 de Sabadell el 7 de juny, durant el judici contra quatre integrants del Moviment Popular de Sabadell. Tot i que l'atestat dels Mossos d'Esquadra parlava de violació de domicili jurídic i desordres públics i considerava un "menyspreu a l'autoritat" que s'haguessin cridat consignes com "No sou funcionaris sou mercenaris", finalment el jutge no va admetre a tràmit aquests delictes i tan sols va considerar faltes contra l'ordre públic. Una de les parts acusadores, però, no va acudir a la cita, mentre que l'altra va reconèixer que l'acció només pretenia denunciar una situació. Per la seva part, els acusats van reconèixer els fets i van subratllar que la seva intenció era "fer difusió de la vaga general del 29-S i denunciar la precarietat laboral". Els fets van ocórrer la tarda del 23 de setembre, quan dues parelles de joves es van encadenar a dues ETT del centre de Sabadell amb diversos cartells mentre un centenar de manifestants secundava la protesta.

BARCELONA · JUDICIAL

Es torna a ajornar el judici contra dos guàrdies urbans

Laia Alsina Garrido
redaccio@setmanaridirecta.info

Primer va ser l'octubre de 2010, ara, el 7 de juny. Les quatre dones que van denunciar dos agents de la policia municipal de Barcelona per intimidació i agressions a la rambla del Raval hauran de tornar a esperar. En aquesta ocasió, el motiu ha estat que un dels policies -acusat i acusador alhora- ha passat a ser testimoni i la persona que l'havia de substituir no s'ha presentat al judici al·legant que està de baixa. Una de les dones denunciants ha explicat a aquest setmanari que, quan la seva advocada ha preguntat els motius d'aquest canvi d'acusat a testimoni, no ha obtingut "cap tipus de resposta". La denunciante també ha explicat que fa quinze dies que "la persona que ha de substituir l'advocat està de baixa, però no ens ho havien comunicat, i algunes noies que havien de declarar havien vingut des de Londres expressament pel judici". Ara, tot sembla indicar que els agents no tornaran a assegurar el banc dels acusats fins el setembre.

BARCELONA · L'AJUNTAMENT VA DIR QUE ES FARIEN EQUIPAMENTS PEL BARRI I PISOS PROTEGITS EL JUNY

El veïnat ocuparà l'antiga fàbrica de Can Batlló per donar-li un ús social

ARXIU ALBERT GARCIA

Vista aèria de l'antic recinte fabril de Can Batlló, situat al barri de La Bordeta

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

Queden dos dies. Els veïnats de la Plataforma Recuperem Can Batlló no perd el compte de les hores que falten per entrar a l'antic recinte fabril del barri de La Bordeta. Cansades de les falses promeses de l'Ajuntament i de la regidora del districte, que els asseguraven que aquest mes de juny s'iniciarien les obres de condicionament dels edificis per fer-ne equipaments pel barri i pisos protegits, han decidit reapropiar-se d'un espai que entenen que "és de tots i totes", encara que ara romangui en mans privades. "Si l'11 de juny el recinte continua tancat i no han començat les obres de rehabilitació, ocuparem l'espai i el gestionarem amb els nostres propis mitjans", va avisar la Plataforma a l'Ajuntament fa un parell d'anys, per curar-se en salut d'un probable incompliment de la promesa. La data escollida ha arribat i el veïnat es prepara pel que pretenen que sigui una jornada festiva i participativa, que s'iniciarà amb tres cercaviles simultànies a les 11 del matí a les places de Sants i la Farga i al carrer Constitució. El programa d'activitats previstes un cop dins la

fàbrica és ben variat: teatre infantil, poesia, música, xerrades i un vermut per celebrar la recuperació d'aquest espai emblemàtic que feia 35 anys que reclamava el veïnat. "Volem demostrar que aquesta lluita ha estat cosa de tot un barri, de La Bordeta, i no només dels col·lectius que hi hem participat", afirma un dels membres de Recuperem Can Batlló, Jordi Falcó.

És un barri oblidat pel que fa a equipaments públics i el CAP, l'escola bressol o el casal urgeixen

La Bordeta és un barri històricament oblidat pel que fa a equipaments públics i, per tant, la necessitat de veure materialitzats el CAP, l'institut, l'escola bressol, el centre cívic, el casal i el complex esportiu que ha d'acollir l'antiga fàbrica tèxtil urgeix. És per això que el primer projecte que volen construir els membres de Recuperem Can Batlló és una bi-

blioteca popular, amb centenars de llibres que ja fa setmanes que van recopilant, on el veïnat intercanvia llibres i un centre social destinat al jovent, ja que en aquest barri -com en molts d'altres de Barcelona- també hi manca un espai on la gent jove es pugui relacionar sense consumir. Les associacions i els col·lectius del barri també hi trobaran una seu, ja que part del recinte es vol destinar a un espai multientitats. Si en un principi la lluita veïnal reivindicava la conservació i la restauració de la fàbrica, la seva condició d'espai privat -propietat de Julio Muñoz Ramonet i gestionat per la immobiliària Gaudir- dificultava moltíssim que es catalogués com a Patrimoni Industrial. Finalment, el consistori, el veïnat i la propietat van arribar al pacte de destinar part de Can Batlló a la construcció de 1.656 habitatges, 985 d'ells de venda lliure, és a dir, que passen a formar part del mercat immobiliari, i 671 protegits o dotacionals, que s'haurien d'atorgar de manera prioritària al veïnat que encara queda a la colònia. La crisi, però, ha aturat les indemnitzacions de tres milions d'euros que les habitants i les cinc o sis empreses que encara treballen a Can Batlló havien de rebre de part

de la immobiliària i tot el procés està aturat. "El que demanem és que sigui l'Ajuntament qui avanci els diners de les indemnitzacions perquè es puguin construir els pisos i generar beneficis que sufraguin els equipaments. Creiem especialment prioritari que es construeixin els habitatges

El consistori no ha fet cap moviment i, ara per ara, els espais que s'han pactat es redueixen a una promesa

protegits per les persones afectades pel pla, sobretot pels que viuen al Camí de la Cadena en condicions molt precàries", explica Falcó. El consistori, però, no ha fet cap moviment i, ara per ara, els espais pactats es redueixen a una promesa. Les veïnes ja no hi confien més i, d'aquí un parell de dies, s'uniran per construir aquests equipaments elles mateixes. "Se'ns ha acabat la paciència", asseguren. Les avalen 35 anys de lluita.

, així està el pati

BARCELONA · L'ORGANITZACIÓ DIU QUE LA PROTESTA VA APLEGAR 8.000 PERSONES

Els nous incidents a Ascó i Vandellòs coincideixen amb una marxa antinuclear

ROBERT BONET

La capçalera de la manifestació passa per la confluència entre el passeig de Colom i la Via Laietana

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El mateix dia que es va tenir coneixement de l'enèsim incident a la central nuclear de Vandellòs, el 5 de juny, milers de persones (8.000 segons l'organització) van participar en una manifestació a Barcelona pel tancament dels reactors nuclears. La protesta s'ha fet quan falten cinc mesos per-

què el govern renovi els permisos d'exploració a la central d'Ascó. Una de les reclamacions de la marxa va ser, precisament, l'exigència que aquesta renovació sigui denegada. A la pancarta de capçalera, s'hi podia llegir "Tanquem ja les nuclears" i s'hi reproduïa l'històric logotip de *Nuclears, no gràcies!* La mobilització va sortir des del Pla de Palau, va recórrer el passeig de Colom i l'avinguda del Paral·lel i va

finalitzar just davant la seu central d'Endesa (empresa explotadora de la majoria de centrals nuclears), al parc de les Tres Xemeneies. Precisament la vigília de la marxa, es va fer públic que el govern alemany està accelerant el tancament del seu parc nuclear i ha posat la data del 2022 com a límit per haver reconvertit la indústria nuclear en altres fonts d'energia menys perilloses.

Onze incidents a Ascó

Des de l'inici de 2011, la nuclear d'Ascó ja ha notificat onze incidents al Consell de Seguretat Nuclear, organisme espanyol encarregat de controlar el correcte funcionament de les centrals. Un d'aquests incidents va ser catalogat amb el nivell 1, arran de la contaminació d'aigua radioactiva que va afectar les botes de plàstic de diverses operàries. La central de Vandellòs també va registrar una incidència quan una de les canonades del sistema de refrigeració va patir una fuga i va haver de ser reparada.

Des de l'inici de 2011, Ascó ja ha notificat onze incidents al Consell de Seguretat Nuclear

Paral·lelament a això, la contaminació per cesi i iodi radioactiu es va acumulant al fons marí de les costes de Fukushima, al mateix temps que es confirma la presència de plutoni als terrenys situats a dos quilòmetres dels reactors 1, 2 i 3 de la central japonesa accidentada, que van patir una fusió parcial o total del seu nucli l'11 de març d'enguany.

VIC · 2.000 PERSONES ES CONCENTREN A LA PLAÇA MAJOR I S'APROPEN AL DOMICILI DE JOSEP ANGLADA

Mobilització contra el racisme i la presència de PxC a la comarca d'Osona

Àlex Vila
redaccio@setmanaridirecta.info

Prop de 2.000 persones es van concentrar a la plaça Major de Vic, el vespre del 3 de juny, per mostrar el seu rebuig davant la presència de la formació xenòfoba Plataforma per Catalunya (PxC) a la comarca d'Osona. A les eleccions municipals, la formació de Josep Anglada va esdevenir la segona força política a la ciutat -amb el 19,94% dels vots i cinc actes al consistori- i la cinquena a la comarca i va aconseguir més representació que ICV, les CUP, SI o el PP.

Aquest ambient polític -que ha centrat l'atenció del mitjans de comunicació comarcals durant la darrera setmana- va propiciar la convocatòria de la concentració a través de les xarxes socials. Així doncs, després de la cassolada de les indignades habitual de les 8 del vespre, la gent va anar omplint

ADRIÀ COSTA

La concentració es converteix en una marxa que arriba a casa de Josep Anglada

silenciosament la plaça. L'acampada va decidir no vincular-se directament a la mobilització per evitar un possible ús partidista. Tanmateix, moltes de les indignades van decidir assistir-hi a títol individual.

Presència heterogènia

Des de sectors antifeixistes militants de la ciutat i persones migrades, fins a part del veïnat que no assisteix a les mobilitzacions amb assiduitat. Crits com "Tots som de casa" o "Fora feixistes de l'Ajunta-

ment" van trencar el gel, juntament amb els xiulets i els "Boti, boti, boti, racista qui no voti". Una hora després, la concentració va esdevenir una manifestació espontània, que va fer una volta a l'edifici de l'Ajuntament i després es va dirigir al domicili de Josep Anglada, al carrer Verdguer, molt pròxim a la plaça. En aquesta segona part, que no va ser seguida per tothom, es van cridar consignes contra el dirigent franquista i es van enganxar algunes pancartes al portal de l'edifici on resideix. Cap a les 10 de la nit, ja amb molta menys concurrència, les indignades van oferir el seu *micròfon obert* i algunes participants van anar prenent la paraula. S'han fet convocatòries a Roda de Ter i a Torelló l'11 de juny, coincidint amb les cerimònies d'investidura dels nous ajuntaments. A Roda de Ter, PxC va obtenir una regidora (288 vots). A Torelló, va obtenir-ne tres amb el 15,03% dels vots emesos.

PAÍS VALENCIÀ · FEIXISME

Els resultats electorals enfonsen encara més l'extrema dreta catalanòfoba

Joana Peris
redaccio@setmanaridirecta.info

L'aventura política de l'històric advocat ultra Juan García Sentandreu només ha durat set anys, des que deixà la presidència del Grup d'Acció Valencianista (GAV) i va parir el partit Coalició Valenciana (CV), l'any 2004, amb la intenció de recuperar el protagonisme de l'anticatalanisme dins la política valenciana, que havia quedat orfe amb la desfeta d'Unió Valenciana (UV) per part del PP.

Dels 208.000 vots que aconseguí UV l'any 1991, Sentandreu només en va poder pescar 9.000 el 22 de maig -la meitat que el 2007- i va passar de vint a deu regidores. Això evidència que articular un programa polític en base a l'anticatalanisme ja és una fórmula esgotada, sobretot quan hi ha d'altres formacions han sabut incorporat aquests principis.

Un dels principals motius de la desfeta de l'univers blaver va ser, sens dubte, la fagocitació d'UV per part del PP. Mentre des del govern valencià, sovint s'atiava el fantasma del catalanisme, s'aprojava l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL), que reconeix la unitat de la llengua i imposa com a normativa oficial les Normes del 32. Una traïció a ulls dels blavers més radicals, però una comoditat ambigua pel PP, que diu que ha superat el debat lingüístic, tot i que públicament continua negant la unitat de la llengua.

Cada vegada més radicalitzats, els sectors catalanòfobs s'havien refugiat principalment al GAV i a CV i, sovint, coincidint amb els xenòfobs d'Espanya2000 a diversos actes. Aquest any passat, van ser expulsats d'Expojove, un dels millors aparadors que ha tingut el GAV des de fa anys. A més, es va evidenciar el divorci entre el blaverisme *cultural*, representat per *Lo Rat penat* i la Reial Acadèmia Valenciana de la Llengua Valenciana (RACV), ambdós bastions blavers que manifestaren la seua disposició al diàleg amb l'AVL i el seu rebuig a la violència anticalanista.

PP i España 2000 recullen els fruits

Arraconats i estigmatitzats per nombrosos casos de violència que apuntaven l'etern del Grup d'Acció Valencianista, els vots anticalanistes s'han diluït i han anat a parar, principalment, al PP i a Espanya2000, que han sabut recollir aquesta sensibilitat sense convertir-la en la principal bandera de la campanya.

, així està el pati

CATALUNYA · ES REGISTREN NOUS TANCAMENTS I NOVES ACAMPADES ALS CENTRES HOSPITALARIS CATALANS

La indignació arriba al Parlament per aturar les retallades

ROBERT BONET

Les pancartes i les cassoles són les protagonistes de la protesta que es va fer el 4 de juny davant del Departament d'Interior

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Després de les tres setmanes d'una acampada massiva i múltiples cassolades a la plaça de Catalunya, el moviment pren impuls per passar a l'acció i intentar aturar les retallades presupostàries en sanitat, educació, cooperació i serveis socials previstes als pressupostos de la Generalitat que s'han d'aprovar a la sessió parlamentària del 15 de juny. Es preveu que la protesta arrenqui amb una acampada al parc de la Ciutadella o davant de les tanques exteriors del recinte el vespre del 14 de juny. L'endemà al matí, el dia que les 135 persones que integren la cambra parlamentària hauran d'entrar a l'hemicicle per votar la retallada de serveis públics, una concentració massiva protestarà als accessos del parc de la Ciutadella i a les portes de l'edifici del Parlament. Des del territori, també es donarà suport al bloqueig del Parlament, amb caminades des dels diferents barris de la ciutat de Barcelona o accions descentralitzades a nombroses comarques. Els últims dies, alguns cartells i pancartes han volgut comparar les mobilitzacions que es viuran a Catalunya amb les que es desenvolupen des de fa mesos a la ciutat d'Atenes, a la plaça Syntagma, just davant l'edifici del Parlament grec.

A la pràctica, la protesta no només canvia d'ubicació, sinó que també es trasllada als barris, els hospitals i les universitats. A l'hospital de Bellvitge, a Viladecans i a

la Vall d'Hebron ja hi han arribat les acampades, tant davant del recinte com a l'interior dels passadissos dels centres mèdics, on s'han tancat metges, infermeres i farmacèutiques, que reclamen l'aturada dels plans governamentals. La protesta també s'ha fet sentir a les universitats. El 6 de juny una cercavila va perseguir pels passadissos de la facultat d'Empresarials el secretari d'Universitats del govern, Marius Ruviralta -que hi feia una

visita-, amb l'objectiu de denunciar les retallades i l'acomodament de professorat associat.

Ja han començat a córrer els hashtags (#14) #15] i, sobretot, #aturemparlament) de cara a mobilitzar la població a través del Twitter. També s'han editat un mínim de quatre cartells, que fan una crida a participar-hi i anuncien la gran manifestació conjunta que es farà a totes les ciutats de l'Estat espanyol el proper 19 de juny. Les

Una marxa d'indignades obre el camí del procés assembleari a Salt

En el marc de les accions organitzades per l'acampada de Girona, el 31 de maig, una marxa d'indignades va recórrer els carrers de Girona i Salt fins a la plaça de la Llibertat, seu de la propera assemblea popular, programada pel 8 de juny.

En el marc de les mobilitzacions dels indignats i les indignades a les comarques gironines, un centenar de persones van sortir de la plaça del Vi de Girona, després de fer la concentració habitual de cada dimarts. Tal com s'havia acordat a les assemblees anteriors i sumant-se a la idea de la incipient assemblea de Salt, es va decidir unir la indignació, amb l'objectiu de traslladar la revolta als barris i al poble veí. A peu, en bicicleta, amb cassoles, xiulets i timbals, es va travessar Girona fins arribar a Salt.

A mesura que la marxa anava avançant cap als barris, amb lemes com *Trenquem el silenci,*

La marxa dels indignats recorre els carrers de Salt i Girona

sortim al carrer o Ningú no ens representa, més i més persones es van anar afegint a la convocatòria. Després de passar per la plaça del Barco del barri popular de Santa Eugènia de Girona, la marxa va entrar a Salt per la plaça Catalunya, on va despertar la

> Aturen més desnonaments

ALBERT GARCIA

40 persones es concentren el 2 de juny per aturar un desnonament a Montcada

Un dels eixos de l'extensió territorial de la lluita de les acampades ha estat la defensa del dret d'accedir a un habitatge digne. En aquest sentit, algunes de les assemblees locals s'han fet ressò de possibles desnonaments per execucions hipotecàries o per impagaments. En el cas concret de Badalona, des de l'acampada, es va reimpulsar la concentració organitzada per la Plataforma d'Afectades per la Hipoteca el 26 de maig davant l'habitatge de David i Maria Teresa (fill i mare). Van aconseguir aturar-ho. El 2 de juny, a Montcada i Reixach, es va aconseguir una altra petita victòria, que va forçar la suspensió del desnonament del domicili d'Elisa i Yfi. A Sant Andreu de Palomar, el 7 de juny, una concentració també va paraitzar l'intent de desnonament d'un habitatge al carrer Ignasi Iglesias. En aquest context, s'ha sabut que la xifra total de desnonaments a l'Estat espanyol durant el primer trimestre de 2011 ha augmentat un 36,3% i supera els 15.000 casos. J.R.

diferents comissions que han treballat durant aquestes setmanes a l'acampada de la plaça Catalunya

també han estès la lluita a l'àmbit de les empreses (Telefònica, autobusos, petites empreses, etc.).

ment àlgid al carrer Àngel Guimerà, on els crits i les proclames es van fer més enèrgiques -"Que la crisi la paguin els rics!"-, sota la mirada i els aplaudiments del veïnat, que mostrava el seu suport des de les finestres i els balcons.

Al final del recorregut, a la plaça de la Llibertat de Salt, ja hi havia més de 400 persones, que s'havien anat afegint a la marxa durant el camí. En aquest moment, les saltenques van prendre la paraula i es va acordar convocar una assemblea popular el 8 de juny a la mateixa plaça. L'indret va ser escollit per la seva centralitat i pel simbolisme del seu nom.

Segons les manifestants, l'assemblea pretén iniciar el procés assembleari i obrir un espai de debat, d'aprenentatge i de formulació de propostes per canalitzar la indignació.

DIRECTA GIRONA

, així està el pati

BARCELONA · LES INDIGNADES DENUNCIEN QUE S'HAN DESTRUÏT MOLTES PERTINENCES PERSONALS DE LES ACAMPADES

Els objectes confiscats a la plaça Catalunya desapareixen sota custòdia policial

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

L'operatiu policial que va assetjar la plaça Catalunya de Barcelona el divendres 27 de maig ha rebut diverses interpretacions per part de les parts implicades. El conseller d'Interior, Felip Puig, va insistir que havia estat una "actuació de prevenció i neteja" on els efectius policials "van actuar amb seny, cautela i prudència", donada la presència "d'objectes contaminants com bombones de butà i generadors elèctrics". Per l'altra

Entre allò que no és important per la Guàrdia Urbana, trobem claus, mòbils, carteres o DNI

banda, les persones acampades asseguren que es va tractar d'un "intent de desallotjament encobert", durant el qual no només es van ferir 121 persones -així ho reconeix la conselleria-, sinó que la policia i la brigada de neteja també van desmantellar el campament i es van endur material i objectes de l'acampada que no representaven cap perill per la celebració de la victòria del Futbol Club Barcelona a la Champions League, ni tampoc de salubritat, un altre dels motius esgrimits per Puig a la roda de premsa posterior al desallotjament. No estan soles en aquesta versió. Un comunicat emès el mateix 27 de maig per diverses entitats del teixit associatiu com la FAVB o el Col·legi d'Advocats va denunciar que s'havia produït "la intervenció il·legítima dels béns dels acampats per part de les forces policials".

Claus, diners i documents

27 de maig, 8 del matí. Judit, una de les acampades a la plaça Catalunya, observava estupefacta l'operació de neteja que duïen a terme efectius de Mossos d'Esquadra, Guàrdia Urbana i Barcelona Neta. "La Guàrdia Urbana va etiquetar les coses que eren importants al seu parer -ordinyadors, megàfons, equips de so, generadors i neveres- i BCNeta va abocar tota la resta a deu camions", explica Judit, que s'ha implicat a la comissió d'infraestructures. Entre allò que no és important per la Guàrdia Urbana, trobem objectes personals de les persones acampades com tendes de campanya, sacs i motxilles, però també molts jocs de claus, carteres, llaçde memòria, docu-

Imatge del descampat del Sot del Migdia presa el divendres 3 de juny

Agents de la Guàrdia Urbana etiqueten els objectes que consideren importants

ments nacionals d'identitat, carnets de conduir, cartilles d'entitats bancàries, telèfons mòbils o seients de bicicleta. BCNeta també es va endur material logístic o que havia donat la gent, com ara carpes, eines, pintura, material d'oficina i bricolatge, mobiliari divers i totes les signatures que s'havien recollit de suport a l'acampada. Tot plegat, cinc tones "d'escombraries" per uns i de "recursos i materials personals i col·lectius" per les altres, que van anar a parar a un solar municipal del Sot del Migdia. "Una muntanya de tres metres, no t'exagero", explica Judit.

Segons ella, els materials "no importants" van ser apilats en una gran muntanya al ras i, per tant, van patir les conseqüències de la pluja.

Problemes per recollir els objectes

Del dilluns 30 de maig al divendres 3 de juny, dues hores al matí i dues a la tarda. Aquest és l'horari que es va establir perquè la comissió pogués recollir el material abocat al Sot del Migdia. Les indignades asseguren, però, que el temps efectiu "no han estat vint hores ni molt menys, per diversos motius". Segons explica Judit, els primers dies es van trobar

amb força impediments, ja que "la policia demanava les factures i una descripció acurada dels objectes per poder recollir-los". També destaca altres traves o déficits com el fet que només fos un policia qui fes les fotos i aixequés acta dels objectes, alhora que en controlava la recollida, fet que "alentia molt el procés", o fins i tot que la recollida d'ordinadors es veïés interrompuda per "la trucada d'un superior". Indignada, Judit també denuncia algunes actituds de la Guàrdia Urbana. Assegura que una de les seves companyes "ha rebut trucades d'agents al seu telèfon

personal abans d'anar a la comissaria a signar les actes de decomís". A més, després de cinc dies anant a recollir coses, l'últim dia, la Guàrdia Urbana la va multar amb 200 euros per dur tres dies amb la ITV de la furgoneta amb què recollia les coses caducada. Aquesta versió dels fets, oferta per Judit, contrasta amb la nota interna que va enviar la secció sindical de CCOO a la Guàrdia Urbana a les seves afiliades, on assegurava que aquesta "no havia tingut protagonisme efectiu sobre l'intent de desallotjament dels indignats de la plaça Catalunya". Cal dir que, tot i que el mateix divendres 3 de juny els objectes que restaven al Sot del Migdia -excepte alguns electrodomèstics- van ser traslladats a l'abocador del Garraf, d'altres es van poder recuperar. És el cas d'alguns objectes personals -tot i que alguns telèfons mòbils van ser retornats sense targeta i algunes carteres sense diners- i d'aparells de valor com ordinadors, generadors, eines elèctriques, una nevera, megàfons o discs durs.

Irregularitats legals

Segons l'equip d'advocats i advocades que van fer tasques de supervisió durant el desallotjament, el *legal team*, "la Guàrdia Urbana va vulnerar drets fonamentals de les persones acampades pel que fa al decomís dels seus objectes". Tal com van explicar en un informe presentat el 7 de juny, es van vulnerar el dret de la propietat -contemplat a l'article 33 de la Constitució espanyola- i el dret de la intimitat personal -contemplat a l'article 18 del mateix text legal. Segons altres fonts jurídiques del Col·legi d'Advocats, la vulneració del dret de la propietat es concreta-

Els objectes s'han titllat "d'abandonats" quan les propietàries eren les retingudes a l'interior de la plaça

ria "en presumptes delictes d'apropiació indeguda i de danys contemplats al Codi Penal". Aquestes fonts asseguren que tampoc no s'haurien redactat "correctament" les actes d'intervenció del material de les indignades, ja que les pertinences es van qualificar "d'abandonades" quan les persones propietàries "eren les retingudes a l'interior de la plaça Catalunya de Barcelona i es podrien haver localitzat".

ROBERT BONET

ALBERT GARCIA

, així està el pati

CATALUNYA · FELIP PUIG DEROGA EL CODI D'ÈTICA DE LA POLICIA JUST DESPRÉS DE SER NOMENAT CONSELLER

Els Mossos han vulnerat drets fonamentals i protocols d'actuació amb l'atac del 27-M

JUANFRA ÀLVAREZ

Concentració contra la brutalitat del 27-M celebrada el 3 de juny davant l'Auditori de Barcelona, on els Mossos d'Esquadra celebraven el Dia de les Esquadres

Nico Lupu Sonnabend
redaccio@setmanaridirecta.info

Felip Puig ha demostrat ser un home de paraula, tot i que de vegades es queda curt en les seves afirmacions. Va dir que aniria "una mica més enllà de la llei" per anul·lar les protestes dels moviments socials i ho va complir amb escriure el 27 de maig. El Síndic de Greuges de Catalunya, el Comitè Europeu per la prevenció de la tortura, la Federació de Veïns de Barcelona, l'Associació Catalana per a la Defensa dels Drets Humans i una llarga llista d'institucions, entitats i associacions amb credibilitat contrastada al llarg dels anys van condemnar els fets del 27-M i investiguen l'actuació dels Mossos. La revista setmanal *Newsweek*, la segona de més tirada de les que s'editen als Estats Units, va publicar a doble pàgina central la foto del noi a terra amb les mans ensangonades i va titular: "Barcelona sagnant".

L'actuació policial va infringir multitud de lleis i normes ètiques del propi cos policial, així com el mateix protocol d'actuació dels Mossos d'Esquadra: només poden utilitzar les porres a partir de situacions de risc mitjà -quan hi ha actitud hostil vers els agents- i sempre de la pelvis fins els peus.

"Ningú no podrà ser sotmès a tortura ni a penes o tractes inhumans o degradants", es llegeix a l'article 3 del Conveni Europeu dels Drets Humans, l'objectiu del qual és la defensa dels drets humans i de les llibertats fonamentals. Les imatges de policies colpejant reiteradament i amb ferotgia les persones concentrades estan sent estudiades pel Comitè europeu per la prevenció de la tortura, òrgan del Consell de la Unió Europea, que es va reunir a Barcelona per recollir

"Tenim sis mesos per denunciar les vulneracions", explica Anna, advocada de la comissió jurídica de l'acampada

proves. Mentrestant, la comissió jurídica de l'acampada ja està recopilant informació per part de les víctimes de les càrregues per presentar una denúncia conjunta. Han creat una subcomissió formada per experts en matèria penal, que s'encarregaran de "recollir i siste-

matitzar l'allau d'informació i denúncies que ja s'han formulat", segons es pot llegir a la web de l'acampada. "Tenim sis mesos per denunciar les vulneracions", explica Anna, advocada de la pròpia comissió. Ho faran a partir dels vídeos i les imatges que van recollir tant mitjans de comunicació com particulars.

Una transgressió rere l'altra

Una de les primeres mesures que va adoptar el conseller del Departament d'Interior només accedir al càrrec va ser la supressió del Codi d'ètica de Policia de Catalunya. Aquest decret va ser aprovat en època del tripartit, després de l'actuació policial contra les estudiants que es manifestaven per protestar per l'aplicació del procés de Bolonya a les universitats, també molt criticada. Es tractava d'un codi no vinculant, que no permetia sancionar les policies que l'incomplien, però que tenia com a objectiu ser un marc de referència pel comportament del conjunt del cos.

L'actuació dels Mossos va transgredir un mínim de set articles del desaparegut codi. Entre ells, l'article 15, que exigeix que "les actuacions policials i els operatius han d'orientar-se d'acord amb els principis d'oportunitat, proporcionalitat i congruència".

Així doncs, el 25 de gener, quan Puig va derogar aquest codi efímer, va dir que adoptava altre cop "el Codi d'ètica europeu com a marc de referència per la policia de Catalunya". Doncs bé, aquest també va ser transgredit per la policia el 27 de maig. "La policia (...) sempre ha de tenir present els drets fonamentals de les persones, com ara el dret (...) de reunió pacífica", entre altres punts violents.

Serà difícil denunciar els agressors que van causar les lesions, ja que cap d'ells no portava identificació

"Estem estudiant la viabilitat de les denúncies: ens centrarem en els ferits i els perills per la integritat física, tot i que també estem valorant altres qüestions, com la retenció il·legal a l'interior de la plaça", conclou Anna. Però serà difícil denunciar els agressors que van causar les lesions, ja que és

> Un informe jurídic denuncia infraccions penals

L'actuació dels Mossos també va vulnerar un total de set drets fonamentals emmarcats en sis articles de la Constitució. L'equip d'advocades i advocats (*legal team*) encarregat de vetllar per la defensa dels drets fonamentals i les llibertats de la població va presentar, el 7 de juny, les conclusions sobre l'actuació policial a la plaça de Catalunya el matí del 27 de maig:

Dret de la integritat física i moral (art. 15): "L'actuació policial va incloure reiterades i abundants agressions (...) que atempten contra el dret constitucional (...) i que poden constituir infraccions penals".

Dret d'utilitzar els mitjans de prova pertinents per garantir el dret de la tutela judicial efectiva (art. 24): entre d'altres, els agents antidisturbis "no duïen l'identificador visible a l'uniforme, tal com preveu la normativa autonòmica".

Dret de comunicar o rebre lliurement informació (art. 20.1 d): els agents van entorpir el treball de les periodistes, que anaven degudament identificades, agressions físiques i/o verbals.

Dret de la propietat (art. 33) i dret de la intimitat personal (art.18): els serveis de neteja es van endur els objectes de forma il·legal i també és il·legal el fet que acabessin en un dipòsit municipal.

Dret de reunió i lliure circulació (art. 21): el dret de reunió està garantit per la Constitució espanyola; la lliure circulació és un dret fonamental que va ser violentat quan es va retindre la gent acampada al centre de la plaça.

quasi impossible identificar-los. Cap d'ells no portava identificació a l'armilla i estaven coberts amb cascs i tapaboques per evitar ser reconeguts. Puig, home de paraula, ha de complir amb la promesa que va formular ara farà tres mesos: "S'ha acabat la impunitat".

MIRALLS

José Luis Coraggio

“L'economia solidària té en la vida la seva categoria central, a diferència del capitalisme, que se centra en el lucre”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Equinoteràpia: una tècnica poc desenvolupada a casa nostra

pàg. 6 i 7

Quaderns d'Illacrua 65

DIRECTA 232

8 de juny de 2011

IL·LUSTRACIÓ:
Sergi Solans

Murs perforats

En el món contemporani, hi ha gairebé una trentena de murs que s'erigeixen per separar –de manera física i simbòlica– hemisferis, estats, regions, comunitats, barris... Tot i que algunes d'aquestes barreres encara són esbossos, més de la meitat s'han construït durant el segle XXI. Per fer front a aquestes noves fronteres anacròniques, la població d'arreu del món s'ha organitzat per acostar ribes i comunitats fragmentades i ha bastit ponts sobre els murs del poder per evitar, en definitiva, que es continuïn perpetuant injustícies en un planeta cada dia més líquid i porós.

Alba Gómez i Mar Carrera
afons@setmanaridirecta.info

Segons dades publicades per la xarxa Migreurop (2009), dels 40.000 quilòmetres de fronteres tancades que hi ha al món, prop de 18.000 són murs, construïts amb objectius ben diversos. “Barrar el pas als pobres, a la mà d'obra, als sol·licitants d'asil, al tràfic de drogues i d'armes, al terrorisme, a les mescles ètniques i religioses, a la pau i als nous models polítics”, apunta la politòloga nord-americana Wendy Brown. Segons ella, en realitat, aquestes construccions són obstacles “porosos” perquè no pretenen impedir del tot el pas, sinó tan sols regular-lo. “La porositat de les barreres és una necessitat en una economia neoliberal que no pot permetre's prescindir de la força de treball barata. El que fan els murs és filtrar-la perquè arribi a l'altre costat desposseïda, proletaritzada, sense recursos i sense drets”, argüeix Brown. Aquestes construccions també forgen “un imaginari simbòlic segons el qual la persona estrangera o l'altre, estigmatitzada, esdevé un personatge perillós i potencialment hostil”, afegix.

–
“La porositat de les barreres és una necessitat en una economia neoliberal que no pot permetre's prescindir de la força de treball barata”
–

Al límit entre Texas (EUA) i Mèxic, aïllant Palestina d'Israel o Sud-àfrica de Zimbabue... quina lògica tenen aquests murs? Tot i que, majoritàriament, coincideixen amb les fronteres dels estats-nació, aquestes construccions ja no tenen la missió defensiva d'impedir els atacs d'altres potències. De fet, són representacions teatrals i espectacularitzades de la sobirania nacional i, al mateix temps, en constaten l'erosió.

Sota el batec de la globalització, s'ha accentuat la interdependència econòmica dels estats, que, entossudits, inten-

ten retenir la sobirania perduda. Dia a dia, les tecnologies i les noves vies d'infiltració posen a prova els seus murs. La tesi de Brown no oblidia que, a l'interior dels estats, també hi trobem barreres –algunes, com el mur de les faveles de Rio de Janeiro (al Brasil), per separar els sectors rics dels pobres–, que van confeïnt nous paisatges que posen de manifest “la ingovernabilitat del món”, tant des del camp del dret com del de la política.

Dos grans tipus de murs

Tot i que les funcions dels murs sovint són difícils de distingir, les barreres es poden agrupar en dos grans tipus: les que impedeixen els fluxos migratoris per motius socials i econòmics –com les tanques a les ciutats de Ceuta i Melilla– i els que s'erigeixen en situacions de conflicte amb finalitats geopolítiques, com el cas de la dividida illa de Xipre.

Si bé dins l'imaginari col·lectiu destaca l'antic mur de Berlín, símbol de la confrontació Est-Oest, en l'actualitat, moltes barreres i fortificacions delimiten la separació Nord-Sud, determinada per les polítiques migratòries dels països rics. N'hi ha algunes, però, que serveixen clarament per legitimar un projecte d'ocupació o una nova delimitació fronterera. És el cas del mur construït pel Marroc al Sahara Occidental, que té una llargària de més de 2.500 quilòmetres; o el d'una de les barreres més antigues de l'era moderna, la que va segellar la fi de la guerra entre les dues corees el 1953.

Entre els més polèmics i mediàtics que podem trobar, però, destaca l'anomenat *Mur de la vergonya*, que pretén fragmentar els territoris palestins i especialment Cisjordània. El projecte del govern israelià, si es completa, s'estendrà al llarg de 760 quilòmetres. Impulsada l'any 2002, aquesta barrera de tanques i de reixat a la majoria del traçat, també tindrà trenta quilòmetres de mòduls de formigó de set metres d'altura. Malgrat les crítiques rebudes per part de les Nacions Unides i la resolució emesa l'any 2004 per la Cort Internacional de Justícia, que titllava i declarava aquest mur il·legal, l'Estat israelià ja n'ha construït més de la meitat.

... als ponts més sòlids

Per contrarestar la lògica dicotòmica dels murs, la societat civil s'organitza a moltes regions del món, ja sigui per acostar ribes migratòries o comunitats enfrontades. Per mitjà del discurs o bé amb enfocaments més pragmàtics, moltes organitzacions i grups de persones treballen cada dia per bastir un diàleg que acabi enderrocant aquestes barres, físiques i simbòliques.

Un exemple d'aquesta voluntat és la que proclama el grup de persones israelianes Anarquistes Contra el Mur, que es manifesten davant la gran barrera juntament amb activistes palestines per expressar el rebuig a l'ocupació perpetrada per un govern que no les representa. "El deure dels ciutadans israelians és resistir les polítiques i accions immorals dutes a terme en el nostre nom", cita l'organització a la seva web. En un país fortament militaritzat, una part de la població ha optat per denunciar els abusos de l'exèrcit davant l'opinió pública i els mitjans de comunicació (com l'organització crítica de veterans combatents israelians Breaking de Silence) i altres s'han posicionat encara més fent una crida a l'objecció de consciència, com els joves Shministim.

L'objectiu de franquejar els murs existents també s'està impulsant des de la diàspora, sense anar més lluny, a Barcelona. A principis de 2009, arran de l'operació militar contra el territori de Gaza *Plom Fos*, un grup de gent jueva i palestina fincada a Catalunya va fundar Junts, una iniciativa que pretén acostar dues comunitats històricament enfrontades. A Junts, jueves i palestines treballen plegades per assolir la pau i deconstruir els discursos i els equívocs, a voltes basats en el desconeixement, però, sovint, orquestrats des de posicions ideològiques extremistes com ara el sio-

nisme. Així doncs, mentre organitzacions israelianes de l'òrbita sionista com el Consell de Yesha –que agrupa milers de colons israelians– o l'organització Israel Sheli (El meu Israel) s'afanyen a difondre discursos legitimadors de l'ocupació israeliana a portals com Wikipedia, l'associació Junts combina la denúncia pública amb l'empeny d'assolir un llenguatge més precís i ajustat a la realitat del conflicte, la base per aproximar l'opinió pública a la seva complexitat.

"A Junts, tots compartim la idea que es tracta d'un conflicte polític que s'ha de solucionar políticament i no pas d'un conflicte etnicoreligiós, com diu la versió oficial"

A través d'un glossari de conceptes, aquests activistes palesen la importància de fer un bon ús del llenguatge: "A la premsa, llegim errors com utilitzar els termes exercit o Estat 'jueu' en lloc d'exèrcit o Estat 'israelià'. Es tracta d'una qüestió conceptual que està al cor de la qüestió", alerta Laurent Cohen, un jueu d'ascendència egípcia que milita a l'associació. Tot i que Netanyahu està forçant el poble palestí a reconèixer que Israel és un *Estat jueu*, de moment, encara no ho és. "Per ara, no s'hi aplica pas la Torà", precisa Cohen, conscient de l'enorme influència dels estaments religiosos, que converteixen aquest Estat en una teocràcia *de facto* i comporten greus conseqüències socials, com la inexistència de matrimonis i d'enterraments civils. Al costat d'aquest equívoc, Junts recorden que també és un error parlar de

Avui en dia, el mur de Palestina representa el paradigma dels murs -
Mirta

"comunitat israeliana" quan es vol fer referència a la "comunitat jueva", ja que una persona israeliana és natural d'Israel, però pot ser àrab, cristiana o turca, per exemple.

Lectures, lluites, fites

"A Junts, tots compartim la mateixa lectura sobre el conflicte: es tracta d'un conflicte polític que s'ha de solucionar políticament i no pas d'un conflicte etnicoreligiós, com diu la versió oficial", afirma Cohen. Si bé hi convergeixen sensibilitats molt diverses, per a Cohen, totes les membres de Junts estan convençudes que "els actors del conflicte no són dues parts iguals", sinó que, d'una banda, hi ha "un Estat militaritzat que disposa de 200 caps nuclears, molts recursos econòmics i el suport incondicional dels EUA i Europa" i, de l'altra, "un poble que fa tot el que pot per resistir".

Companya a l'organització catalana, Sarah Epstein, una jueva que va créixer a l'Argentina, remarca el motiu profund de l'activisme de Junts: "Lluitem perquè l'Estat israelià no parli en nom dels jueus que hi ha al món, perquè no s'apropii de nosaltres, perquè no estem sota el seu paraigües ni volem ser-hi: no ens reconeixem ni en el seu discurs ni en la pertinença ni en res", profereix.

Segons Epstein, les persones defensores de l'*statu quo* a Israel expliquen "l'actitud" de les veus dissidents com la de Junts com una resposta basada en l'"autoodi". "Per al govern israelià, som uns malalts que ens odiam a nosaltres mateixos i, consegüentment, no tenim cap pes polític", exclama l'activista.

En aquest context hostil, una de les fites de Junts és donar a conèixer que, tant a la diàspora com dins d'Israel, hi ha gent que rebutja les polítiques del govern. "Allà hi ha moltes associacions

de tipus pràctic que resolen qüestions diàries: dones àrabopalestines i dones jueves que treballen en l'esfera escolar, com les escoles bressol conjuntes, o els grups vinculats a l'esfera religiosa o militar... i destaca l'Alternative Information Centre, un centre d'enfocament polític conformat per gent palestina i israeliana jueva que avui tenen dificultats per reunir-se", comenta Sarah Epstein. Segons ella, la distància que tenen les membres de Junts respecte a Israel els ha permès "construir un punt de partida diferent", basat en una mena d'exercici polític i intel·lectual, de drets humans i de qüestionament de la identitat, des d'un tarannà "no-violent". Per a Cohen, però, la distància de la diàspora no deixa de ser una il·lusió: "El conflicte d'allà té conseqüències aquí i viceversa. Nosaltres intentem influir en aquest anar-i-venir".

La llunyania respecte a Israel tampoc no els impedeix denunciar els greuges que comet el govern sionista dia rere dia, com la construcció del mur il·legalitzat que ha arrabassat la convivència entre israelianes i palestines, o el sistema d'apartheid intern que oprimeix la gent àraboisraeliana, que representa el 17% de la població del país. "Si algú que viu a Israel es casa amb una persona dels territoris ocupats, ha de marxar i ja no podrà tornar", denuncia l'activista, que no dubta a titllar-ho d'"estratègia de neteja ètnica". Des de l'associació Junts no es cansen de recordar que la base de l'Estat sionista, a més d'haver servit per encendre el conflicte, es basa en una concepció errònia de la realitat: "Imaginem que, demà, Catalunya és independent, però només per als catalans de quatre generacions", ironitza Epstein, fent un símil, i reiterant que l'ideari sionista és una fal·làcia. "Les tesis sionistes es basen en una manera unívoca de ser

jueu, com si hi hagués una sola manera de ser catòlic, cristià o musulmà”, exclama.

Quan reflexionen sobre el futur del conflicte, les membres de Junts evocuen la imatge de Willy Brandt agenollant-se davant del monument pels herois del gueto de Varsòvia (Polònia) per demanar perdó al poble jueu, o el gest del primer ministre australià Kevin Rudd, que va demanar perdó a la població aborigen pels greuges soferts al llarg de la història. “Un reglament polític pot afavorir la fi de la guerra, però, si el que volem és que la gent es reconciliï, calen gestos com aquests, passos de reconeixement i de perdó”, conclou Cohen.

Passes perdudes

Els murs per frenar o dissuadir els fluxos migratoris són l'altre gran grup de barreres enfocades cap a una sola direcció: la frontera grecoturca, feta d'esculls naturals implacables, barra el pas en direcció a la Unió Europea; o la llarga frontera entre Mèxic i els EUA, de més de 3.000 quilòmetres de tanques, murs i filat, obstrueix el camí cap a l'Amèrica del Nord. Malgrat les morts que, cada any, es reproduïen en aquests espais del no-res, el degoteig d'individus és constant, ànimes perseverants que caminen fugint de contextos econòmics i polítics difícils.

Mostafa Shaïmi, que viu a Catalunya des de fa uns anys, no oblidarà un dels episodis més perillosos del seu trajecte vital, el que va viure precisament a la frontera turca-grega, en un dels seus intents repetits d'entrar a Europa. “Vaig conèixer uns kurds que travessaven fins a Grècia, pel riu Evros, molt perillós... Davant meu, van morir dues persones... És un riu molt gran, semblant al delta de l'Ebre”, explica el protagonista al llibre de Pep Subirós *Ser immigrant a Catalunya* (2010). Després d'un difícil camí per

l'intens control policial, Shaïmi va ser capturat, ja sol, just després d'assolir el riu.

La frontera terrestre entre Turquia i Grècia és un dels punts calents de més trànsit de persones, una via resseguida pel riu Evros durant 80 quilòmetres i amb una petita franja terrestre on encara es troben mines antipersona, provinents de la intervenció militar turca de 1974 a l'illa de Xipre. Una de les integrants de la xarxa Migreurop, Julia Burtin, recorda que “prop d'un 90% de les immigrants detectades que arriben en situació irregular a la Unió Europea ho fan per aquesta frontera, via Grècia” (dades de l'agència Frontex citades pel diari turc *Hürriyet*).

—
“Si bé a l'imaginari col·lectiu destaca l'antic mur de Berlín, símbol de la confrontació Est-Oest, actualment moltes barreres i fortificacions delimiten la separació Nord-Sud”
 —

Precisament en aquest punt, el ministre grec d'Immigració va anunciar, el gener passat, que es construiria una barreira als únics 12,5 quilòmetres de frontera que no corresponen al temut riu Evros. “Tancant aquest tram, pretenen provocar que la gent hagi de passar pel riu, una via molt més perillosa, d'on moltes persones en surten o bé patint hipotèrmies o bé directament mortes”, explica Burtin. De fet, en aquest petit tram terrestre que ara es vol tancar, ja s'havien interceptat, entre el gener i el novembre de 2010, 32.500 immigrants sense papers, segons apunta *Hürriyet*. La majoria de persones eren procedents de l'Afganistan, Algèria, el Pakistan, Somà-

lia i l'Iraq. Tot i l'anunci del govern grec, finalment, sembla que el nou mur no s'acabarà executant, un pla que el mateix ministre havia equiparat a la barrera antimigratòria que els EUA han construït a la seva frontera amb Mèxic.

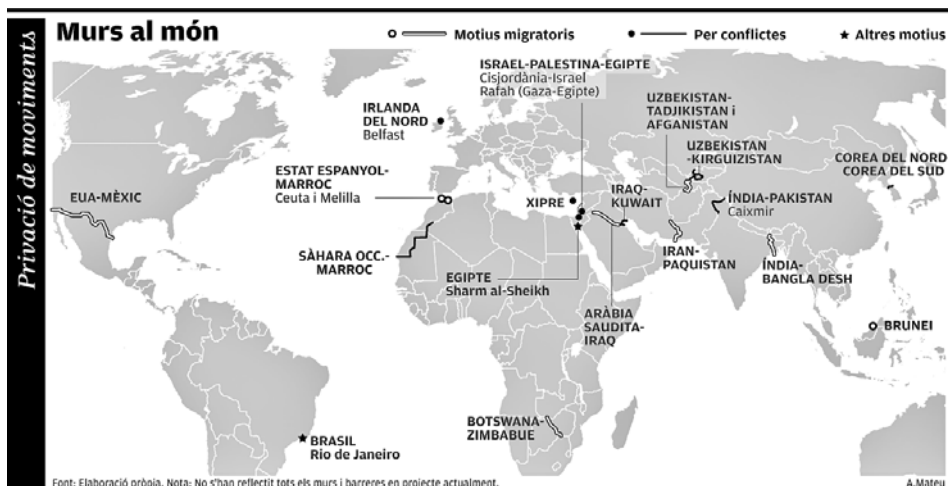
Travessada la porta grega cap a la UE, la cursa d'obstacles no s'atura. Els murs, transparents pels mal anomenats *ciutadans comunitaris*, es multipliquen per a les víctimes invisibles del sistema econòmic global. L'abril passat, sense anar més lluny, l'Estat francès i Itàlia van tensar les relacions després que la primera rebutgés la sortida d'un tren de migrants i defensors dels drets humans que circulaven cap a la República francesa, al tram fronterer de Ventimiglia. Eren persones procedents de les revoltes àrabs, que havien rebut permisos temporals expedits per l'executiu italià. L'Estat francès es queixava dels permisos atorgats per Itàlia, mentre aquesta retreia la manca de suport europeu en aquest assumpte. Encara hi havia un tercer actor: les associacions italianes i franceses que es manifestaven, dins el batejat *Tren de la dignitat*, a favor dels més febles.

Contracultura de frontera

Tal com passa amb els murs que separen conflictes, una part de la societat civil decideix franquejar les ribes migratòries amb la cultura del diàleg. Si bé els exemples d'organitzacions que treballen a banda i banda d'una frontera són diversos, l'ull s'atura, en aquest cas, en una idea original forjada a Mèxic, una iniciativa fresca i constructiva que qüestiona profundament el sentit de les fronteres. La cultura juga el paper principal en aquesta proposta de la població, anomenada *La Casa del Túnel Art Center*, que neix amb un teló de fons colossal. Prop de 400.000 persones migrants indocumentades, segons les estimacions de la Comissió Nacional de los Derechos

Humanos de México (CNDH), transiten cada any per territori mexicà per arribar als EUA. Un 90%, segons Amnistia Internacional, provenen de l'Amèrica Central, sobretot d'El Salvador, Guatemala, Hondures i Nicaragua. Les raons són, novament, econòmiques (*En tierra de nadie*, I(dh)cas, 2011). És precisament en un dels passos fronteres més coneguts, la ciutat mexicana de Tijuana, on es va concebre el centre cultural La Casa del Túnel, que rep visitants locals i participants dels EUA, totes interessades en les activitats artístiques a la ciutat. La lògica és simple, s'ofereix un espai de reunió i creació cultural: només cal deixar els cotxes a la banda de la frontera nord-americana i caminar l'equivalent de dos blocs de pisos fins arribar al centre del barri Colonia Federal. Alhora, busos i taxis tenen la destinació final molt a prop del centre cultural. Curiosament, una antiga casa-túnel a través de la qual individus —alguns, traficants— s'esmunyien directament a l'anomenada *Terra de les Oportunitats*. Un advocat llegendari de Tijuana, Gabriel Moreno Lozano, havia construït la casa als anys 50, però no va ser fins el 2004 que es va descobrir que un dels seus llogaters havia perforat un túnel que permetia arribar fins un aparcament situat als EUA.

Després de tres anys de litigis, els propietaris van cedir l'espai al Consejo Fronterizo de Arte y Cultura (COFAC) perquè el convertís en un centre per a les arts que traspassés les fronteres; les físiques i també les culturals. Arts visuals, literatura i música, *performances*, cuina, medi ambient, art públic, desenvolupament econòmic... Tot hi cap, en aquest indret que permet que les participants imaginin que els murs només són il·lusions que mai no han existit més enllà de dins les ments de les que tenen por de ser lliures.

Murs

“Sense cap mirament, sense dolor, sense respecte, m’han bastit a l’entorn grans i altes muralles.

I m’estic ara aquí i em desespero. No penso en res més: aquesta sort em devora el pensament, perquè tenia tantes coses per fer, allà a fora. Ah, quan construïen els murs, com no vaig fer-hi atenció!

Però mai no vaig sentir la remor o la veu dels qui els bastien; sense jo adonar-me’n em van tancar lluny del món”.

K. P. Kavafis

José Luis Coraggio: Una economia a favor de la vida

José Luis Coraggio és un economista i investigador social argentí. Ha escrit més de 25 llibres i un centenar d'articles, la majoria sobre economia solidària, cosa que el converteix en un dels principals referents mundials d'aquest moviment. Amb ell, parlem, sobretot, de les estratègies per passar de l'economia capitalista actual a una economia que sigui solidària.

Jordi Garcia Jané
entrevista@setmanaridirecta.info

Els neoliberals entenen l'economia social o solidària com una economia de reparació, que serviria per tornar a incloure en el sistema la gent que en restava exclosa. Quina és la teva visió de l'economia social i solidària?

Abans de respondre't, vull fer una observació. Ben pensat, no hauríem d'estar parlant d'economia social, ja que tota economia és social; no hi ha economia fora de les societats. Si ara adjectivem un tipus d'economia molt concreta com a *social* o *solidària* és perquè l'economia dominant ha volgut separar-se de la societat i governar-se per les seves pròpies lleis, fet que ha reduït la societat a l'economia i aquesta al mercat. En canvi, i ara et responc, quan parlem d'economia social o solidària, ens estem referint a una economia en què els processos econòmics es troben integrats dins la dinàmica social i política, on és la societat qui defineix cap on i com ha d'anar l'economia. Aquesta altra forma d'entendre l'economia, avui, la trobem en una constel·lació de pràctiques basades en la solidaritat i constituïdes com a cooperatives, mutualitats, xarxes d'ajuda mútua, finances solidàries,

monedes socials, associacions camperoles, treballs comunitaris, gestió de béns comuns... És cert que, de vegades, la política neoliberal ha incorporat variants de l'economia social entenen-la com les microempreses dels pobres, però, en realitat, l'economia social o solidària és una alternativa al neoliberalisme. Avui dia, fer economia social i solidària és entrar en un procés de transició cap a una altra economia més equitativa i equilibrada, que haurà de tenir com a finalitat resoldre les necessitats de la vida, tant de tots els éssers humans com dels altres éssers vius, en les millors condicions possibles.

“L'objectiu últim de l'economia social i solidària no és altre que la reproducció ampliada de la vida”

Quines serien les característiques comunes a totes aquestes pràctiques?

Totes parteixen d'un criteri compartit, que és un principi ètic: la vida se situa per davant de qualsevol altra cosa. Tenint en compte que la humanitat no existeix fora de la natura, que sense vida no hi ha societat i que, per desgràcia, estem demostrant que la nostra acció, l'acció humana, pot acabar amb la vida al planeta, la reproducció de la vida determina en darrera instància la societat. Per això podem afirmar que l'objectiu últim de l'economia social i solidària no és altre que la reproducció ampliada de la vida. L'economia solidària té en la vida la seva categoria central, a diferència del capitalisme, que gira al voltant del lucre.

I com funcionaria una societat basada en l'economia solidària?

Cada vegada que es planteja la possibilitat d'una altra economia o d'una altra societat partim de la crítica d'allò exis-

tent. És natural perquè, si no, d'on trauríem els criteris per pensar com pugui ser aquesta nova societat? A diferència del que va passar amb el projecte socialista, en què es creia que ja se sabia com serien les institucions d'aquesta nova economia, quins trets institucionals tindria la nova societat, avui no tenim model. Tampoc no es tracta de crear-lo com si fos un exercici d'enginyeria. No ens podem endur de no sé on un sistema alternatiu, *clau en mà*, i implantar-lo. Però sí que intuïm que, si som capaços de caracteritzar bé què fa que aquest sistema sigui tan destructiu, recollirem alguns criteris per esbossar una societat alternativa. Per exemple, la concentració de la propietat en poques mans no hauria de ser una característica del nou sistema; no s'hauria d'absolutitzar la propietat privada individual, sinó que haurien de coexistir una diversitat de formes de propietat: la propietat privada, el comú... Una altra característica per a aquesta economia futura és que caldria redefinir el paper del diner. Hem instaurat una societat on pràcticament tot es pot fer i comprar amb diners i on, al contrari, si no tens diners, sembla que no siguis res. A més, està acceptat que el diner genera diner, és a dir, acceptem l'interès, la qual cosa no és evident en absolut ni ha estat pas sempre així. En una nova economia, el diner seria un bé públic (no com avui, que és privat ja que el 90% del diner l'emeten els bancs) i deixar-lo no reportaria interessos, és a dir, tornaríem a la idea aristotèlica que la crematística és la destrucció de l'ésser humà. En el camp monetari, ja comencem a comptar amb alternatives com ara els clubs de troc amb moneda social, on la mateixa comunitat emet una moneda que és acceptada com a mitjà de canvi, una moneda sense interès i que no pot ser acumulada. A un nivell més macro, als països de l'Amèrica del Sud estem plantejant crear el sucre, una moneda de canvi que permetrà prescindir del dòlar. Una altra regla de la nova economia hauria de ser tornar a fer que el coneixement sigui un bé comú. Avui dia, ens han privatitzat el coneixement. Per exemple, el Tribunal Suprem dels Estats Units ha legalitzat patentar fins i tot la vida: tu pots escriure

la fórmula d'una estructura orgànica, la patentes i et fas el propietari d'aquella cèl·lula. Aberrant! En una nova societat, el coneixement hauria de tornar a ser patrimoni de la humanitat i, per tant, hauria de ser accessible per a tothom. Una característica més: el comerç internacional. Actualment, és un comerç totalment injust; fora d'unes minúscules xarxes de comerç just, la resta del comerç internacional espolia els països perifèrics i porta a la ruïna tota la petita producció agropecuària i industrial de molts d'aquells països. Haurem de redefinir, doncs, les regles del comerç perquè sigui just.

Qui les haurà de redefinir?

La societat organitzada. Això implica que cal un subjecte polític, és a dir, no es pot fer una altra economia des de la pura pràctica econòmica, sinó que hi ha d'haver un subjecte polític.

—
“La complexitat del període actual està marcada, precisament, perquè estem parlant que cal canviar l'economia, però no ho podem fer sense canviar la política”
 —

Aquest subjecte ja existeix o bé ha d'emergir encara?

No és enlloc, forma part d'aquest procés de construcció. La complexitat del període actual ve marcada, precisament, perquè estem parlant que cal canviar l'economia, però no ho podem fer sense canviar la política. Però mentre que el socialisme ja sabia qui era el subjecte, la classe obrera segons el marxisme, ara no hi ha ningú que sustenti aquesta afirmació. En aquest sentit, la paraula emergència és molt important: hem de rastrejar la realitat per descobrir el que ja hi ha i fins ara no hem sabut veure, també per detectar el que està apareixent ara. Els anomenats nous moviments socials han fet emergir altres subjectes que remetent a noves formes d'expressar les contradiccions socials. Què expressen, si no, els moviments ecologistes? Doncs l'existència d'una contradicció en la societat que fa perillar la vida i la continuïtat de l'espècie humana i, davant d'això, sorgeixen sectors que intenten evitar-ho. Igual com han sorgit el moviment feminista, el moviment per un consum responsable, la teologia de l'alliberament o els moviments indígenes, tots són moviments que no responen a cap classe social ni es basen principalment en l'interès. Són moviments sovint culturals i transversals a les classes.

—
“No podem conformar-nos amb les iniciatives primàries d'economia alternativa, internament solidàries, però que solen acabar fagocitades pel sistema”
 —

Tornant al tema de la transició. A vegades, des d'alguns sectors de l'economia social i solidària, el canvi econòmic és imaginat com un procés gradual. Pensen que, si aconseguim multiplicar les pràctiques d'economia solidària, al final canviarà el sistema sencer. Què n'opines?

No es pot dir o ho canviem tot o no canviem res, ni tampoc que per mera agregació i multiplicació de les experiències concretes s'arribarà a un canvi estructural. Crec que s'ha de treballar des de tots els nivells. A nivell micro, hem de continuar creant organitzacions primàries que vagin incorporant els valors de la nova societat. A nivell macro, podem solida-

ritzar la societat, fent, posem per cas, que tothom tingui accés a un sistema de seguretat social universal. És clar que un sistema de seguretat social per a tothom no surt com a resultat d'anar construint hospitals cooperatius aquí i allà, sinó d'un poder estatal o supraestatal que capta recursos i els destina a això. En definitiva, l'Estat ha de redistribuir recursos per desenvolupar l'economia social i solidària, a través de crèdits, de redistribuir la terra, etc., i això només serà possible mitjançant un canvi polític. De fet, per construir una economia alternativa necessitem la conjunció entre l'economia social i l'economia estatal o pública.

I com passem del nivell micro al nivell macro?

Aquí és on vaig. Per a mi, el nivell més important és el nivell meso. Consisteix a anar teixint una trama complementària i cada cop més orgànica d'activitat econòmica amb graus creixents d'autosuficiència. L'objectiu ha de ser construir autèntics subsistemes socials capaços de resoldre les necessitats de comunitats urbanes i rurals senceres, al mateix temps que aquests processos configuren subjectes de canvi. Aquest és un nivell fonamental que cal treballar. No podem conformar-nos amb les iniciatives primàries d'economia alternativa, internament solidàries, però que solen acabar fagocitades pel sistema, ni podem confiar el canvi en una política macro que no tingui en compte els subjectes concrets.

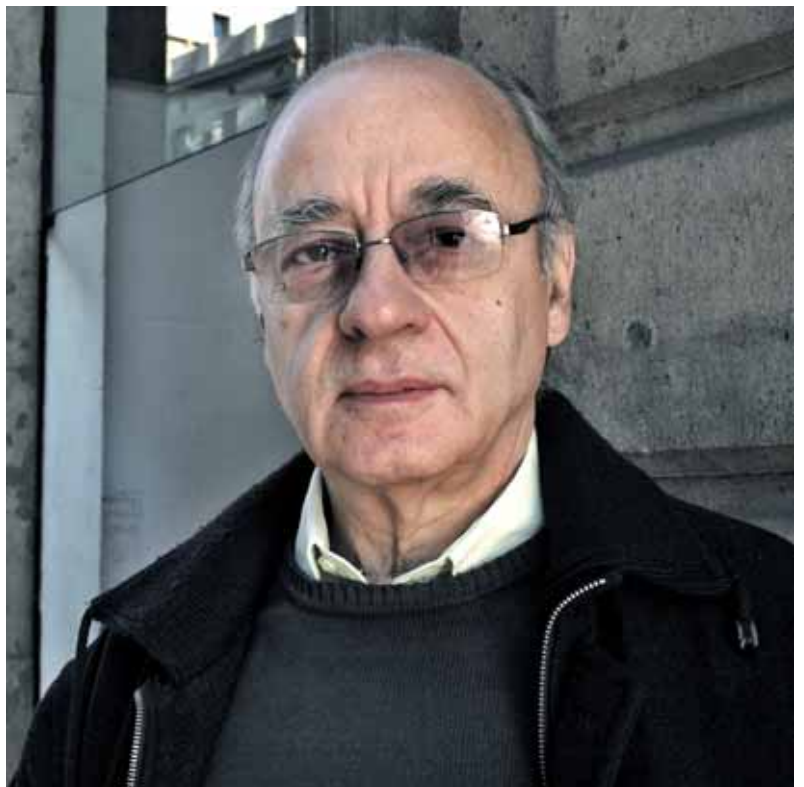
Veus aquest procés a tres nivells com un procés lineal?

No. Hi ha conjuntures polítiques, escenaris, que no podem preveure i que duren uns anys. En aquest sentit, necessitem una flexibilitat molt gran i sentit de l'oportunitat. Ara bé, si quan, pel que sigui, un moviment popular arriba al govern no troba una proposta de transformació de l'economia i no hi ha una gran quantitat d'organitzacions i d'actors capaços de dialogar amb el govern i proposar-li aquesta alternativa, possiblement, no se li ocorrerà o, si se li ocorre, no tindrà el suport social necessari per desplegar-la. Les conjuntures permeten fer salts quantitius i qualitius, però no les podem preveure..

‘Lima + 10’

El 2007 es va celebrar un simposi llatinoamericà d'economia solidària al Perú, del qual va sortir el document *Lima + 10*. La seva caracterització de l'economia social i solidària és una de les més acceptades internacionalment:

“L'economia social i solidària està basada en valors humans i principis de solidaritat que propugnen el reconeixement de l'altra persona com a fonament de l'acció humana i eix de la renovació de la política, l'economia i la societat (...) inclou el conjunt d'activitats i organitzacions de caràcter comunitari, associatiu, cooperatiu, mutualista i altres formes col·lectives creades per respondre a les necessitats de treball i de benestar dels pobles, així com moviments ciutadans orientats a democratitzar i transformar l'economia”.

FOTOGRAFIES:
Mirta

Cavalls que curen

L'equinoteràpia és una tècnica terapèutica que utilitza el cavall per millorar el desenvolupament psicomotriu i sensorial de les persones. No té res a veure amb l'aprenentatge de l'equitació. Està adreçada a persones amb discapacitats físiques, psíquiques i sensorials i també a col·lectius amb riscos d'exclusió social. És una tècnica terapèutica poc desenvolupada a casa nostra, però en països europeus com Itàlia, l'Estat francès o Alemanya és un mètode de gran tradició i fins i tot està subvencionat pel govern.

El monitors
acompanyen les
nenes durant les
sessions

Cadí Moixeró SCCI

Marta Salinas
transformacions@setmanaridirecta.info

L'equinoteràpia permet rehabilitar i desenvolupar la motricitat i està molt recomanada en els casos de disminució física; per exemple, beneficia molt les persones que han sofert amputacions o que van amb cadira de rodes. La tècnica consisteix a aprofitar el moviment tridimensional del cavall per estimular els músculs i les articulacions de les persones. El moviment que fa l'animal cap amunt i cap avall, endavant i endarrere i cap als costats és pràcticament igual a la manera de caminar dels éssers humans. La geneta, durant l'estona que fa equinoteràpia, utilitza els mateixos músculs que faria servir si caminés. El ritme constant del pas del cavall es transmet al maluc de la persona i posa en funcionament una sèrie de mecanismes fisiològics que resulten altament terapèutics.

En els casos d'alteracions i malalties psíquiques, l'equinoteràpia també

resulta molt beneficiosa: la calor del cavall –molt més elevada que la dels éssers humans– es transmet al cinturó pèlvic i a les cames de la geneta, així com les pulsacions de l'animal, que passen al cap de la pacient a través de la columna vertebral. Aquest fet proporciona una sensació relaxant i agradable a la persona que munta el cavall, que, d'aquesta manera, pot millorar el seu desenvolupament psicomotriu i sensorial.

A partir dels divuit mesos de vida

El treball amb equinoteràpia es pot fer a partir dels divuit mesos de vida. No hi ha límits d'edat ni contraindicacions en el tractament. L'objectiu és millorar la qualitat de vida de les persones i que aquestes assumeixin la teràpia com una activitat recreativa en què es treballa amb la seva fortalesa i les seves potencialitats per aconseguir que s'adaptin millor a la societat.

En les sessions d'equinoteràpia, cal comptar sempre amb un cavall entrenat per a aquesta finalitat i amb una

terapeuta o facilitadora encarregada de dirigir els exercicis i vetllar per la seguretat de la pacient. El cavall és gran i imponent i no tothom hi connecta de seguida. El primer que cal és que la geneta perdi la por, la qual cosa pot requerir diverses sessions. De vegades, es pot començar amb cavalls més petits, els ponis. Al principi, s'utilitzen

L'equinoterapeuta prepara un pla per a cada pacient a partir dels informes mèdics. Mentre la pacient és damunt del cavall, la persona facilitadora guia l'animal i ensenya la geneta a treballar la coordinació, l'equilibri, la postura, el control del to muscular, la concentració, la motricitat, l'orientació espacial i la memòria. En alguns casos, la geneta també es pot estirar totalment sobre el cavall i tocar-li les orelles, les potes, la cua, cavalcar al revés o abraçar l'esquena de l'animal.

Les millores de l'equinoteràpia es poden observar a curt, mitjà o llarg termini, segons cada cas. En general, en els casos de problemes físics, els progressos triguen més, però la millora emocional gairebé sempre està garantida. Algunes d'aquestes millores són la disminució dels nivells d'estrès i de sentiments com l'hostilitat, la ira, la tensió i l'ansietat; la millora en l'adaptació social, i l'augment dels sentiments d'autonomia, confiança, paciència i autoestima.

diversos tipus de cadires, però aquestes es van substituint fins que la persona aconsegueix muntar sense cadira. Així, assolix més equilibri i aprofita millor la temperatura del cavall.

Durant l'estona que fem equinoteràpia, utilitzem els mateixos músculs que fem servir quan caminem i, per això, aquesta tècnica beneficia molt les persones que han sofert amputacions o que van amb cadira de rodes

Els beneficis d'aquests animals

Físics. La geneta millora el seu equilibri vertical i horitzontal, regula el seu to muscular i adquireix més coordinació motriu. Muntar a cavall equival a caminar asseguda.

Psicològics. El vincle amb el cavall permet desenvolupar la confiança mútua, el respecte, l'afecte, l'empatia, l'acceptació incondicional, la confiança, la responsabilitat, l'assertivitat i habilitats de comunicació i autocontrol. La geneta té una sensació de benestar general perquè, quan es troba damunt del cavall, se sent allunyada de les seves pors.

Educatius. Millora la seva capacitat d'atenció i concentració, unes qualitats indispensables per a la preparació educativa.

Socials. Permet desenvolupar el respecte, la responsabilitat, la constància i l'amor cap als animals. Aquestes actituds positives faciliten la integració social.

Damunt dels cavalls el pacient se sent allunyat de les seves pors

Cadí Moixeró SCCL

Una mica d'història

L'any 460 abans de la nostra era, Hipòcrates, un dels metges més destacats de la Grècia antiga, ja feia menció del "saludable ritme del cavall". En la cultura grega, s'aconsellava l'equitació a les persones malaltes incurables i, al segle XVII, s'utilitzava per combatre la gota.

El 1875, el neuròleg francès Chasiagnac va descobrir que anar a cavall millorava l'equilibri, el moviment articular i el control muscular de les pacients. Les experiències també van demostrar que muntar a cavall millorava l'estat d'ànim i beneficiava molt les pacients amb trastorns neurològics i la gent paraplègica.

El 1918, acabada la I Guerra Mundial, la fisioterapeuta Olive Sands va posar els seus cavalls a disposició de l'Hospital d'Oxford per provar una teràpia amb els veterans de guerra. Els resultats van ser molt positius.

El 1952, durant els Jocs Olímpics de Hèlsinki, Liz Hartel, una geneta afectada per poliomielitis, va guanyar una medalla de plata que va servir perquè molts metges i metgesses s'adonessin dels beneficis que suposava anar a cavall.

A finals dels anys 80, es va començar a utilitzar l'equinoteràpia amb persones disminuïdes, discapacitades o inadaptades a l'Estat espanyol.

La clau és la confiança

Encara que fa desenes d'anys que l'equinoteràpia s'utilitza a diversos països d'Europa, a casa nostra, hi havia un buit social per cobrir aquesta tècnica terapèutica i això és el que va impulsar la Trini Barceló, educadora social i tècnica en equinoteràpia, juntament amb dos socis més, a constituir la cooperativa Cadí Moixeró ara fa un parell d'anys. Tot va començar arran d'un viatge que Barceló va fer el 1985 a Berlín, Holanda i Itàlia, on va conèixer diverses experiències de treball terapèutic amb cavalls i infants disminuïts físics i psíquics. Barceló va decidir aplicar el mateix sistema amb infants i adolescents i va construir un equipament sense barreres arquitectòniques en règim de granja pedagògica a la comarca de l'Alt Berguedà (Barcelona).

El centre d'equinoteràpia Cadí Moixeró té com a objectiu ajudar joves i adolescents amb problemes d'adaptació social per superar els seus conflictes i recuperar la capacitat d'establir relacions normalitzades.

Les menors i joves que utilitzen les instal·lacions d'aquest centre, que provenen, sobretot, de l'IES Alt Berguedà de Bagà i tenen la seva residència a Bagà, Guardiola del Berguedà, Saldes i Gósol, han estat problemàtiques en molts casos. També n'hi ha que provenen del carrer i que han estat detectades pels serveis socials d'atenció primària.

Normalment, les menors que arriben al centre tenen una relació molt deteriorada amb la gent adulta. Amb el pas del temps i a través de la pràctica de l'equinoteràpia, es constata que millo-

ren la seva salut física i psíquica, estableixen relacions més normalitzades amb les persones del seu entorn i s'incorporen progressivament als estudis que havien abandonat, a la vida social i familiar i al mercat laboral.

Segons la Trini Barceló, la clau de l'èxit és la confiança: "Quan li dius a un noi que s'encarregui de tenir cura d'un cavall, li estàs dient que confies en ell". El cavall mai no li qüestiona res ni té prejudicis contra ell i es deixa cuidar. Quan els joves es troben a llocs del cavall, poden agafar una distància amb la seva realitat, la qual cosa els permet iniciar un procés de canvi qualitatiu en la seva vida. Aquests joves arriben a establir una relació afectiva molt intensa amb els cavalls que, generalment, no són capaços de mantenir amb les persones.

Safareig

FOTOGRAFIA: Oriol Clavera

I piques la roba sobre la pedra polida i esguites i *arremulles* i fregues i tornes a fregar sobre la pedra, la pedra del teu safareig particular. Un gest repetit milions de vegades des de la nit dels temps, recuperant la més vella tradició, la d'anar fregant peça a peça, ensabonant i aclarint mentre fas la *xarraeta* amb les veïnes de les altres finestres, posant-te al dia amb les últimes notícies d'Atzeneta, de la Vall d'Albaida... i del món, què collons! La qüestió és que se't veu feliç. I és que aprofitar la sèquia que passa pel costat de casa per rentar la roba sense ni eixir d'ella és tot un luxe. I rentes sense posar la rentadora i t'informes sense posar la *tele*. I ja sé que no tot són flors i violes entre les veïnes, perquè les baralles sovintegen a causa dels abusos de les poc netes o de les massa netes: unes perquè també escuren plats i cassoles –que no toca– i altres perquè ensabonen excessivament la roba o usen lleixiu i contaminen l'aigua de les veïnes de més avall. Per això, algunes finestres-llavadors ja fa massa temps que romanen tancades i barrades. Una pena! Malgrat això, no saps fins a quin punt t'envege des de la meua vida hipertecnològica. Des que t'he vist, amb

aquesta bata i el davantal, he sentit una nostàlgia profunda de les vesprades passades a casa dels iaïos. He sentit la frescor del pati interior i l'olor d'humitat del xicotet safareig particular que tenia la meua iaia, humitat i sabó barat. Allà s'aturava el temps, el silenci i la tranquil·litat es feien reines i senyores del moment. Fins i tot el soroll del rellotge de corda que marcava l'inclement pas dels segons servia de *mantra* per calmar els mals esperits. Com tu aprofites la sèquia, la meua iaia ho aprofitava tot, comprava comptant pesseta a pesseta, sabia fer sabó i roba i uns menjars exquisits. No va tirar mai ni un rosegó de pa, aquell pa assaonat que em donava amb el codonyat que també feia ella. Amb les seues mans tremoloses, pel Parkinson, rentava la roba al seu safareig sense pressa, amb cura, com tu. I com tu, no va rebre mai cap retribució econòmica i no tenia dret de cobrar pensió. Però va ser feliç. Com tu ets feliç fent la feina a la qual ells –és clar– no anomenen feina perquè, si fos treball, s'hauria de remunerar i el forn no està per a pa assaonat!

Pau Urenya

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

INTERNET

Neix una nova xarxa social "lliure i autogestionada"

El moviment de les indignades, nascut arran de les mobilitzacions celebrades el 15 de maig arreu de l'Estat espanyol, ha començat a materialitzar alternatives també en el camp de les xarxes socials. Gràcies a la feina anònima d'un grup de persones que s'autodefineix com a "informal i enredat en d'altres col·lectius d'activistes i hacktivistes", s'ha desenvolupat una

"xarxa social lliure i autogestionada des d'una ètica horitzontal i antagonista per la base i des de la base" anomenada N-1 (<https://n-1.cc/>). La nova xarxa pretén esdevenir un mitjà que permeti "compartir i obtenir informació" i que fomenti "la participació i la interacció entre totes aquelles persones que lluiten per un canvi social i polític". Una de les característiques destacables d'aquesta nova

eina comunicativa inclosa dins el projecte Lorea -plataforma que engloba diverses xarxes socials alternatives- és la garantia de seguretat i privacitat que té la usuària quan la utilitza, ja que cadascú pot determinar la informació que vol compartir i les dades que vol mantenir en secret, començant pel propi correu electrònic. Les promotores del projecte destaquen aquest fet i afir-

men: "Utilitzant els serveis de la web 2.0 comercial, no obtenim prou privacitat i fiabilitat, a més de donar suport a models de negoci que no compartim". És per això que, des de fa temps, es treballa en el desenvolupament d'un servei de xarxes socials orientat als usos i les necessitats de col·lectius i moviments socials que, en aquest cas, ha cristal·litzat en un espai per compartir recursos, opinions

i fins i tot actes d'assemblees i comissions de les acampades existents als diversos indrets del territori. De moment, N-1 ja compta amb més de 10.250 membres i 770 grups temàtics, que cada minut aporten nous documents de treball, fotografies i materials per continuar teixint -també des de la xarxa- un moviment que destil·la esperança.
DAVID BOU

INTERNET

La caducitat d'alguns llibres d'estil

Al propòsit de la mort, resurrecció i legalització de Bildu el mes de maig, algunes capçaleres madrilenyes -particularment les més paradigmàtiques de la caverna espanyolista- li van dispensar alguns titulars antològics que vivificaran l'hemeroteca del disbarat. Per exemple, l'ABC, que mai dels mais no pressiona la justícia, va arribar a titular a tota portada, el mateix dia que el Constitucional arenava les deliberacions: "ETA no puede estar". Aquest llibre d'estil tan particular va durar ben poc i va esdevenir efímer. La coherència es va esvaïr del tot i el llibre d'estil va emmurdrir. S'entén, perquè el risc era haver de titular, el 23 de maig: "ETA primera força a Guipúscoa", o "ETA es fa amb l'alcaldia de Donosti", o "ETA obté 1.200 regidors al País Basc i esdevé primera força municipalista". Potser és massa. Fins i tot per una caverna espanyolista que la nit electoral, més que de llibre d'estil, va haver de tirar de *tranquilmazin*, valeriana i altres remeis per guarir una neurosi obsessiva provocada per ells mateixos... i estavellada en el més absolut ridícul, no cal dir-ho. HIGÍNIA ROIG.

PREMSA

El periodista que entregava a mà els diaris que denunciaven la injustícia

"Jo sóc conscient que un dia em mataran perquè he tocat als grans, perquè parlo dels polítics que han fet del seu poder el seu estatut". El periodista colombià Pedro Antonio Cárdenas va fer aquesta declaració setmanes abans de morir d'un infart cerebral que li va treure la vida el 6 de juny de 2010. Cárdenas va treballar de repartidor de diaris i, després, va decidir dedicar-se a escriure "per canalitzar les

denúncies" que arribaven a les seves orelles de part de les lectures i que "mai no s'arribaven a publicar". El periodista colombià va ser un dels exponents d'un periodisme que s'està perdent dins la teranyina dels interessos polítics i econòmics, aquell periodisme que és fidel a la seva raó de ser i que considera que la seva missió és denunciar les corrupcions del poder i dels governs. En aquest sentit, Cárdenas va afir-

mar: "L'important és que el periodisme sigui lliure... és l'única eina

que li queda al poble per conèixer la veritat i per fer un contrapès a tots els governs autoritaris i totalitaris". El periodista colombià, juntament amb la seva dona i els seus dos fills, va crear tres diaris artesanals que no es venien, que no tenien publicitat i que entregava ell mateix a mà pel carrer: *Voces del Tolima*, *El Pasquín* i *La Verdad*. La denúncia de les relacions entre la classe política i els grups paramilitars va fer que

Cárdenas visqués amenaçat i amb la companyia d'escortes pagats per l'Estat. Cárdenas va patir dos segrestos, el seu fill va sortir il·lès d'un cotxe bomba i a la seva filla la van intimidar i amenaçar. Molts dies, després de repartir les seves publicacions, Cárdenas entrava a casa sense un peso, però feliç d'haver estat fidel al periodisme i de no haver estat assassinat.
XAVI MARTÍ

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv> Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al **CANAL 37 DE LA TDT**. Resintonitza la teva tele per trobar-nos! **CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!**

DILLUNS: 21h. Gent del bari: Parla amb les costures des de la Minatv. 22:45h. Eduardo Galeano a l'acampadabcn.
DIMARTS: 22:30h. Docu...mental&Gènere: victimització i criminalització de les treballadores sexuals. 23h. Arcadi Oliveres a l'acampadabcn. **DIMERCRES:** 21h. Haricultura. 21:30h. Horitzo TV. **DIJOUS:** 22h. Y tu que miras gilipollas?. 23:40h. Mistos electorales de SOS Racisme. **DIVENDRES:** 21h. Miren Etxezarreta explica la reforma de les pensions. 22:11h. Peñiculla: "El pan nuestro de cada día". **DISSABTE:** 23:10h. Videocartas alumnes d'ESO de Sant Andreu de la Barca. **DIUMENGE:** 21h. Streaming #acampadabcn.

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autoocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge ...

assessorament constitució ajuts i subvencions formació

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c. Premià, 15, la planta - Bon - 93 318 81 62

La Burxa

comunicació popular des de 1998

Teteria Malea
cooperativa autogestionària

vine a comprar les necessitats

c/Riego 16
Indri de Sants (Bcn)
Obert de dijous a diumenge
Dinars i Cans de selecció
tancat al matí

ECOLOGISTES
CATALUNYA

en acció

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia

www.ecologistesenaccio.cat
Tlf. 686.01.53.27

disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco100.com

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

GALÍCIA · PODEM TROBAR UN TOTAL DE SETZE CONCENTRACIONS ARREU DEL TERRITORI

Les acampades gallegues s'estenen i es descentralitzen

Xavier Miquel
Vigo

Les acampades a Galícia s'han multiplicat des que, el 17 de maig, una vintena de persones es van quedar a dormir a cel ras a les ciutats de Compostel·la, Corunya i Vigo. Actualment, hi ha setze acampades arreu del territori galleg (a les set ciutats gallegues i nou més a diferents viles) i ja s'han començat a coordinar a través de la primera trobada d'acampades gallegues, que s'ha fet aquest cap de setmana a Vilagarcia

l'acampada més gran és la que hi ha a la plaça de l'Obradoiro de Compostel·la, que compta amb 100 tendes

de Arousa. Durant la trobada es va veure necessària l'extensió de les acampades i del moviment als barris, instituts i nous pobles per muntar noves assemblees i l'inici

La plaça compostel·lana de l'Obradoiro presenta més d'un centenar de tendes

d'una coordinació més intensa a escala gallega. Tot i que l'afluència ha baixat una mica, les acampades es mantenen al seu lloc i algunes -com el cas de Vigo- es van traslladar a la plaça consistorial, ja que l'Ajuntament els ofereix aigua, llum i wifi gratuït.

L'acampada més gran de Galícia és la que hi ha a la plaça de l'Obradoiro, a Compostel·la. Sota l'atenta mirada de turistes i peregrins, encara hi trobem més de 100 tendes acampades i assemblees que compten amb la participació de prop de 300 persones (la

setmana passada es va arribar a les 700-800 persones). Des dels inicis, s'està intentant debatre i aprovar un document de mínims a nivell galleg, on es prioritzin certes lluites com l'oposició a la llei de família i la llei de privatització de l'aigua i el suport a la llei del plu-

rilingüisme o de la defensa del territori. Aquesta acampada ha rebut la pressió constant de l'Ajuntament, fet que s'ha traduït en amenaces de desallotjament -que finalment no s'ha dut a terme tant per part de l'alcalde sortint (PSdeG) com de l'entrant (PP), que han avisat que "la plaça més bonica del món no pot tenir aquest aspecte durant molts més dies". De fet, el consistori ha encerclat l'edifici de l'ajuntament amb unes tanques per tal que, en cas de pluja, les assistents a les activitats o les assemblees no es puguin refugiar als portals.

Polèmiques

A Compostel·la, la manifestació inicial del 15 de maig que va acabar amb les acampades es va veure envoltada de polèmica, ja que, durant la marxa, diverses persones encapçades van atacar la seu d'una sucursal del BBVA i del Correo gallego. Aquesta actuació va ser contestada per algunes convocants, que van fer fora les encapçades i fins i tot van denunciar-les a la policia amb gravacions dels fets. Això ha provocat reticències a participar de les acampades per part de sectors militants de l'independentisme i del moviment llibertari.

GALÍCIA · EL TEXT IMPULSAT PEL PP I GRUPS CATÒLICS CONTEMPLA LA DONA EMBARASSADA COM A UNITAT FAMILIAR

El Parlament galleg aprova la llei de família amb una forta oposició feminista

Maria Alvares
Compostel·la

El parlament galleg va debatre i aprovar, el 25 de maig, la llei de família impulsada pel PP, amb el suport -a través d'una Iniciativa Legislativa Popular- de plataformes catòliques com el Foro Español de la Família, la Confederación Católica de Padres de Alumnos o la plataforma Hazte Oír. La llei defensada pel PP consta de dos blocs. El primer tracta de mesures que afecten directament la dona i el segon parla de la infància i l'adolescència. En el seu preàmbul, el text indica que "estem assistint a una crisi del model tradicional de família" i lamenta "l'e-

xistència de grups de convivència que es constitueixen amb certa analogia a aquesta institució". L'article cinquè de la llei és el més criticat ja que, sota el pretext de la "protecció de la maternitat mitjançant el suport i la protecció de la dona embarassada", contempla el desenvolupament de campanyes de sensibilització destinades a la presa de conscienciació social de la importància de la maternitat, el foment de la natalitat i la protecció del dret de la vida en formació. Per això considera els fetus com una "unitat familiar juntament amb la mare" i contempla la possibilitat de demanar una plaça a la llar d'infants quan s'està embarassada. A més, les solucions pels embar-

sos no desitjats són "l'acollida i l'adopció per tal que la dona pugui continuar amb la gestació" i elimina tota referència a la interrupció voluntària de l'embaràs.

La Xarxa Feminista Gallega diu que "reprodueix el discurs del nacionalcatolicisme"

"Regressiva i patriarcal"
Des que el PP va proposar la llei per al debat, les crítiques d'amplis sectors de la societat no s'han fet

esperar. Segons la Xarxa Feminista Gallega, es tracta d'una "lleï que atempta contra la dignitat de la dona i que la culpa de la baixada de la natalitat a Galícia". A més, també asseguren que és una lleï que obliga les dones "a establir-se en un nucli familiar heterosexual" i que "reprodueix el discurs del nacionalcatolicisme dels anys 40 sobre la dona com a cuidadora, mare i mestressa de casa". Els grups de l'oposició (PSdeG i BNG) també van presentar esmenes a la totalitat. Mentre el grup socialista declarava que "contradiu la lleï espanyola de l'avortament", el partit nacionalista l'acusava de "fomentar el model familiar de l'ultradreta i un retrocés dels drets de la

dona" i assegurava que "ni la Conferència Episcopal no hagués fet una lleï tan semblant als seus postulats". Fins i tot el Consell Econòmic Social va emetre un informe on qualificava la lleï de "regressiva i patriarcal".

Perilla l'educació lliure

L'apartat que fa referència a la protecció de la infància també ha suscitat la preocupació de les famílies que eduquen la seva mainada a casa o a escoles alternatives, ja que la lleï no fa cap distinció entre la desescolarització per desemparament o la desescolarització conscient de la canalla en l'ensenyament domèstic o en sistemes alternatius.

, roda el món

COLÒMBIA • ANA DEIDA, COORDINADORA DEL PLA D'ACOMPANYAMENT A VÍCTIMES DE L'ASSOCIACIÓ DE CABILDOS INDÍGENES DEL CAUCA

“Porteu-la a les assemblees, la nostra mainada s’organitza des que és petita”

Ana Deida Secue és membre de l'Associació de Cabildos Indígenes del Nord (ACIN) de la Regió del Cauca, a Colòmbia. Indígena del poble naza, coordina el programa d'acompanyament a víctimes del conflicte armat del Teixit de Justícia i Harmonia de l'ACIN i ha estat governadora d'un resguard (autoritat) i coordinadora jurídica de l'ACIN. Ha parlat sobre autonomia i resistència indígena a l'acampada de Barcelona, tot compartint la seva experiència de “caminar la paraula” i marxar per tot el país amb la ‘minga’ (acció col·lectiva i conscient que fan els pobles indígenes per resoldre problemes comuns) per sumar altres lluites en una resistència comuna davant els abusos de l'Estat colombià.

Joana García
Barcelona

El poble naza practica la democràcia directa governant i legislant des de les comunitats. Com ho feu?

Per legislar des dels nostres pobles, hem de conèixer la història dels nostres ancestres, rescatar quins drets tenien i com van canviar amb l'arribada dels espanyols, la submissió al patró, al pagament de la terra. Cadascú porta quelcom dels seus ancestres en la seva lluita. Abans vivíem en un territori lliure, educàvem en la nostra llengua, però ens van imposar lleis sobre educació, salut i autonomia que no són les nostres i ens van ensenyar a pensar i a parlar diferent. Hem de rescatar la nostra història i donar-la a conèixer als altres per enfortir la nostra comunitat. Vam comen-

“Les dones del poble naza tenim un paper cabdal que no sempre s’ha valorat, però que ara es reconeix”

çar a resistir sabent que els nostres drets han de ser defensats i consultats, cosa que no fan els governs actuals. Exercir el control i l'autonomia del territori des de la nostra cultura i identitat, implementar el nostre propi model. Tenim un govern i una justícia pròpia fonamentats en la nostra cosmovisió, usos i costums i, encara que el desconeguim, aquest dret

Ana Deida Secue ha fet una xerrada a la plaça de Catalunya de Barcelona

està recollit a la Constitució colombiana de 1991. Hi ha dues jurisdiccions, la de l'Estat i la jurisdicció especial indígena. Amb els principis d'unitat, terra, cultura i autonomia, estem desenvolupant un procés de recuperació de terres des de l'any 1971. Aquell any, el Consell Regional Indígena de Colòmbia (CRIC) va aprovar aquest punt, juntament amb l'acord de no pagar les terres, formar professorat bilingüe i construir un model propi i autònom d'educació, salut i economia. **Esteu posant en marxa un banc i una moneda pròpies i practiqueu l'intercanvi. Teniu relació amb altres xarxes d'economia alternativa de comunitats indígenes com les de Veneçuela?**

Es tracta de no dependre del que ens imposen des de fora i d'enfortir els tuls (horts) de patates, arròs i plàtans per resistir. També coneixem altres xarxes que estan posant en marxa altres pobles indígenes per enfortir-ho. Per exemple, la *minga* s'estava perdent, per això la vam recuperar per primer cop l'any 2.000. I les *tulpes*, un espai a la vora del foc on ens reuníem les dones amb els nostres fills i compartíem el moment.

Les dones teniu un pes fonamental.

Sempre participem a les resistències i les lluites, als tuls, cuinant a les assemblees, en l'àmbit de l'educació, la formació i la capacitat, a la guàrdia indígena, als congressos,

als espais polítics, locals i regionals. Tenim un paper cabdal que no sempre s'ha valorat, però que ara es reconeix. Ara tenim governadores i compartim aquestes responsabilitats amb els homes. Quan vam començar la recuperació de les nostres terres, l'any 1971, les nostres grans van anar-hi amb les criatures a l'esquena i, quan es volien endur els seus marits, es posaven davant dels militars. Sempre hem defensat els nostres territoris de la violació dels drets humans i ho continuem fent.

“Una reparació no és qüestió de diners, el dany a la mare terra, les famílies i l'organització també s’han de guarir”

Feu una tasca d'acompanyament a dones víctimes del conflicte armat a la zona nord del Cauca i heu demanat un protocol d'atenció diferencial per a les persones indígenes en el marc de la llei de víctimes i terres. En què consisteix? Quan les nostres companyes se'n van al registre a demanar documents d'un familiar assassinat, les

tracten malament. Des de les nostres comunitats, certifiquem que aquesta persona ha estat assassinada, detinguda o desapareguda i, amb el certificat, ens reunim amb institucions com el registre, la fiscalia o la procuradoria del nord del Cauca. Diem que l'atenció a indígenes ha de ser diferencial perquè, si no, ens discriminen. L'acompanyament té un component jurídic, polític i organitzatiu, però també cultural i espiritual. Una reparació no és qüestió de diners, el dany a la mare terra, les famílies i l'organització també s'han de guarir. **Teniu una Guàrdia Nacional Indígena pròpia que has anomenat força de pau. Com s'assegura la protecció i la seguretat col·lectives sense l'ús de la força?**

La Guàrdia Nacional Indígena és una força de pau, resistència i control del territori. Hi participa tothom: nens i nenes, homes, dones, persones grans... Abans de donar-li un reconeixement formal, sempre havíem tingut cura del territori, els nostres grans es reunien i ens demanaven que el vigiléssim. L'any 2000, després de la matança del Nilo i l'arribada dels paramilitars, els nostres camins estaven desprotegits i tothom podia entrar o sortir; així doncs, la vam organitzar i es va aprovar al CRIC.

En oposició al concepte de desenvolupament occidental, proposeu els plans de vida propis amb els vostres desitjos sobre cultura,

economia, salut, govern... Com els elaboreu?

Per exemple, estudiem quina salut tenim ara i com enfortir-la. El nostre procés és anar obrint camí per als nostres fills i filles, deixar-los idees i pensaments de referència. Per això els nostres nens i nenes s'organitzen des de petits.

“Continueu abonant la llavor que heu plantat a la plaça i la cultiveu des d'aquí, als barris, a les cases... així florirà i tindrà fruits”

Quin missatge donaries a les acampades?

Que continueu abonant la llavor que heu plantat a la plaça i la cultiveu des d'aquí, als barris, a les cases. Així florirà i tindrà fruits, potser no els collireu vosaltres, però sí que els colliran els vostres fills i filles. Porteu-los a les assemblees i, quan sentiu que no podeu més, agafeu-vos de les mans perquè, a més de força, això dóna escalfor per continuar caminant. Estem en lluita i resistència.

Y. GUERRERA

PALESTINA · UNA DE LES ORGANITZACIONS HEBREES QUE ES REBEL·LEN DAVANT EL DISCURS D'ISRAEL ÉS ANARQUISTES CONTRA EL MUR

Nombrosos grups israelians lluiten contra l'ocupació des d'òptiques diverses

Marc Font
Jerusalem

El possible reconeixement de l'Estat palestí el proper setembre a l'ONU i la reconciliació nacional segellada per al-Fatah i Hamàs fa un mes han desfermat el nerviosisme entre la classe dirigent israeliana. El govern hebreu, que va reaccionar amb amenaces davant el pacte entre els dos partits -i ja ha congelat la transferència dels impostos que recull en nom de l'Autoritat Nacional Palestina (ANP)-, ha anunciat que dedicarà bona part dels seus esforços diplomàtics a boicotejar l'hipotètic suport internacional a l'Estat palestí.

Gairebé ningú no creu que l'ocupació israeliana s'acabarà després del setembre

Per tenir un Estat real, però, el poble palestí necessita alguna cosa més que el reconeixement de les Nacions Unides. I, en aquest sentit, gairebé ningú no creu que l'ocupació israeliana s'acabarà després del setembre. Els grups que participen en accions contra l'ocupació, tant israelians com palestins, tenen clar que han de seguir actius. La resistència no violenta, que s'ha convertit en l'arma més utilitzada per la població palestina des del final de la segona intifada i compta amb el vistiplau de l'ANP i al-Fatah, no s'ha aturat després de la reconciliació i res no fa pensar que ho farà abans del setembre.

L'activisme hebreu

Malgrat la imatge monolítica que sovint se'ns transmet de la societat hebreu, la realitat és que hi ha nombrosos grups que lluiten contra l'ocupació des d'òptiques molt diverses i a través de camins que sovint no tenen gaire en comú. Tots, però, mantenen un discurs molt allunyat del *mainstream* israelià i, d'una manera o altra, treballen al costat del poble palestí. El moviment és molt actiu i podríem dir que representa l'única veu discordant contra l'actuació del govern estatal -cada cop més radical i escorçat a la dreta- en aquesta qüestió, tot i que ha perdut força en relació a fa quinze o vint anys.

El gran canvi des d'aleshores, però, és que han desaparegut els grups massius que apostaven per la pau dins l'Estat hebreu. Organit-

La marxa de Bil'in se celebra cada divendres per denunciar la construcció del mur i la confiscació de terres

zacions com Peace Now, que durant les dècades dels 80 i 90 havien arribat a congregar centenars de milers de persones a Tel-Aviv o Jerusalem, avui dia no tenen cap incidència en la societat israeliana.

En aquests moments, probablement, les accions de resistència no violenta més conegudes són les manifestacions contra el mur i la confiscació de terres palestines que es fan cada divendres a diversos poblets de Cisjordània, com ara Bil'in, Na'alín, Beit Ummar o Nabi Saleh. Les marxades liderades pels comitès populars dels pobles respectius, però compten amb una notable participació d'activistes israelians i internacionals. El col·lectiu Anarquistes Contra el Mur, que van néixer el 2003, és el grup israelià més actiu en aquestes protestes.

Un membre del grup, Ben Ronen, explica que tenen molt clar que és la gent autòctona qui ha de liderar la lluita. "La majoria de la societat israeliana dona suport a l'ocupació i nosaltres no tenim intenció de mantenir cap diàleg amb ella. Ens sembla molt més profitós invertir el nostre temps en col·laborar directament amb els palestins", afegeix l'activista, que comenta que "entre 60 i 70 integrants dels grups participen a

les marxades setmanalment". També se solidaritzen amb les persones palestines detingudes a les manifestacions, que, a diferència de la població israeliana o internacional, són jutjades per tribunals militars.

La Coalició de les Dones per la Pau se centra en la iniciativa 'Qui guanya amb la ocupació'

La Coalició de les Dones per la Pau va néixer el 2000 com a paraigües d'onze organitzacions feministes i el seu principal objectiu és acabar amb l'ocupació. Una de les integrants de la coalició, Esti Mienenmacher, detalla que, a banda de les accions típiques de protesta, com ara llançar campanyes que demostrin el caràcter "feixista i antidemocràtic d'Israel", se centren -sobretot- en la iniciativa *Qui guanya amb l'ocupació*. Aquesta feina, vinculada a la campanya Boicot, Sancions i Desinversions (BDS), demostra que la colonització de Cisjordània i Jerusalem est "no només és una qüestió política, sinó també un gran negoci per a

moltes companyies". Mienenmacher també destaca la importància d'aportar "una visió femenina" -sempre més partidària de la pau en una societat tan militaritzada com la israeliana- en la seva lluita.

La veu religiosa

Rabins pels Drets Humans és un dels grups més heterogenis que participen en aquest àmbit. Sorgit el 1988, aplega religiosos jueus de totes les tendències, amb l'element comú de la defensa de la igualtat de drets entre la gent palestina i israeliana. El rabí Yoniel Grenimann explica que segueixen la tradició marcada per la Torà de "respecte als drets humans" i que tenen com a objectiu "ser la veu de la consciència de la població jueva". Considera que tenen més incidència "perquè els ciutadans saben que no estem en contra d'Israel i els soldats i els policies tendeixen a escoltar-nos pel simple fet que som religiosos". A banda d'oposar-se al mur, fan informes sobre diversos aspectes de l'ocupació i centren la seva acció en l'afectació que té sobre l'agricultura palestina.

Gush Shalom, una organització que en el passat va participar en manifestacions massives però que avui es dedica a fiscalitzar i

denunciar els assentaments, data de 1993. Segons detalla el seu portaveu, Adam Keller, probablement, el més significatiu que fan és publicar informes sobre els productes elaborats als assentaments jueus i, a partir d'aquí, intentar fer pressió perquè les companyies internacionals deixin de tenir-hi cap tipus de presència, seguint la

Des de Gush Shalom afirmen: "Podem fer que la gent entengui que no estem fent bé les coses com a país"

línia del BDS. "Nosaltres no podem canviar la societat israeliana, però potser sí que podem servir de catalitzadors perquè la gent entengui que no estem fent bé les coses com a país", resumeix Keller. Ja sigui participant en protestes al costat del poble palestí, elaborant informes per incentivar el BDS o plantant oliveres allà on prèviament s'han tallat, tots aquests grups demostren que l'ocupació també genera rebuig entre alguns sectors de la societat israeliana.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

La memòria, brúixola i destí

Eva Fernàndez Lamelas
expressions@setmanaridirecta.info

El nostre país no s'ha lliurat –ben al contrari, en certa manera, n'ha estat capdavanter– del fenomen internacional de recuperació de la memòria, de creació de memorials i, fins i tot, de conversió de la memòria en element de consum i de peregrinació turística. És en aquest escenari on cobra sentit interrogar-nos sobre el perquè de la memòria. Amb quina finalitat, propòsit, posicionament i mètode hem d'afrontar l'estudi de la nostra memòria més recent i, alhora, analitzar quins són els obllits, les ocultacions i les tergiversacions o versions interessades de les quals ha estat objecte la memòria.

Cal recollir el caràcter anticapitalista que tenia el moviment obrer i veïnal de la transició

Quan surtin publicades aquestes línies, serà en el context de les mobilitzacions anomenades genèricament moviment 15-M. Potser quan el present ens reclama, s'esdevé el millor moment per repensar el passat, per fer memòria de qui som, d'on venim i qui volem ser. Moltes de les anàlisis d'allò que està passant aquests dies posen l'èmfasi en la construcció de cartografies, de genealogies que ens vinculin en xarxa transversal i dialògica, amb les experiències de revoltes anteriors. En actuar així, no tan sols resignifiquem les lluites actuals i les passades des del present, sinó que les legitimem, en rescatem les experiències i els continguts, els valors, en un permanent exercici heurístic de bricolatge social.

Quan el clam de milers de persones demana "democràcia real ja" i les crítiques al capitalisme han passat els petits cercles de l'activisme social més compromès, és útil fer memòria per

Càrregues policials registrades al passeig de Gràcia de Barcelona l'any 1976

recollir el caràcter anticapitalista o les pràctiques assembleàries, que van caracteritzar bona part del moviment obrer i del moviment veïnal de la transició política a la democràcia. Experiències truncades, com moltes d'altres, les de caràcter feminista, per exemple, ofegades en el magma del consens. Com proposava Xavier Díez en aquestes pàgines (DIRECTA 228), encara cal fer un gir de cargol en els estudis de la memòria, que posi sobre la taula quines van ser les aspiracions i les pràctiques dels milers d'homes i de dones que es van mobilitzar durant la transició i que no es conformaven amb una democràcia liberal com aquesta. Molts deures pendents per a una població que no vulgui renunciar a aprendre del passat per construir futurs.

"Si la història viu en algun lloc, aquest lloc és la memòria"
L'historiador i professor de la Universitat de Barcelona, Ricard Vinyes, ha dedicat gran part de la seva trajectòria professional a investigar la violència de les èpoques franquista i de la transició política a la democràcia. Va

presidir la Comissió Redactora del Projecte del Memorial Democràtic de la Generalitat. Aquest llibre és un compendi dels articles que l'autor ha publicat a la premsa els darrers anys.

Vinyes posa en qüestió alguns dels elements claus de les polítiques públiques de la memòria

El llibre de Vinyes esdevé una eina d'importància cabdal, perquè posa en qüestió alguns dels elements claus en què s'han fonamentat les polítiques públiques de la memòria al nostre país. Els eixos d'aquestes polítiques vénen donats per l'assumpció de la ideologia de la reconciliació i, de la mà d'aquesta, la institució de la figura de la víctima que esdevé en política de la víctima, on el patiment equipara tothom.

La ideologia de la reconciliació –entesa com la renúncia a plante-

jar les responsabilitats ètiques i polítiques del franquisme– i la postura que estableix, a través de la víctima com a subjecte homogeni, el patiment com a principi d'autoritat (el que l'autor, suggestivament, anomena un exercici de biologisme memorial) condueixen a la política de la impunitat equitativa. Una política que, per cert, el darrer informe d'Amnistia Internacional critica severament, al temps que recorda que l'ONU, el 2007, havia demanat a l'Estat espanyol que derogués la llei d'amnistia de 1977, ja que hi ha delictes com la tortura, les desaparicions forçades i els crims de lesa humanitat que no han de prescriure. Perquè és democràticament higiènic recordar, com fa Vinyes, que figures com Fraga Iribarne, Melitón Manzanas (que el 2001 va rebre a títol pòstum la Real Orden de Reconocimiento Civil a las Víctimas de Terrorismo) o els germans Creix van ser beneficiats per aquesta llei d'amnistia que va servir com a llei de punt final.

Si la memòria ens ha de servir per reconèixer-nos en genealogies de lluites i de lluitadores, és important recuperar la història de

la transició com la del període de mobilització massiva de la població que va ser i on les dones van ser el gènere del període esmentat. Les dones, ens recorda Vinyes, van ser les que van patir més la derrota republicana, estaven presents a totes les lluites i també van ser les més ridiculitzades de la transició... i és que la ridiculització també és una arma de gènere.

Hi ha molts elements de reflexió als articles que configuren *Asalto a la Memoria*: per exemple, que els refugiats antiaeris de Barcelona reflectissin el mapa associatiu a la ciutat; que la memòria pot morir d'excés i ser industrialitzada i banalitzada fins a la seva neutralització total, com en el projecte promogut per Spielberg sobre la Shoah o la ciutat immoral guarda memòries camuflades, esbiaixades o tergiversades, en el nostre cas, amb elements tan significatius com l'Estàtua de la República exiliada a Nou Barris i privada de la seva identitat original, el negrer Antonio López presidint la plaça del mateix nom o l'edifici emblemàtic de tortures (fins el 2003) de la comissaria de Via Laietana.

Asalto a la memoria
Impunitades y reconciliaciones, símbolos y éticas

Ricard Vinyes.
Ed. Los libros del lince.
Barcelona.

MÚSICA

Tribut a la banda més 'canalla' de les comarques gironines

Es recuperen els seus temes més populars i tornen a sonar les lletres satíriques i iròniques del grup de rock alternatiu Tipu Així

Un moment d'un concert de Tipu Així, la banda original

Lluç Salellas
expressions@setmanaridirecta.info

La festa major del barri residencial de Montilivi, a Girona, prop de la caserna de la Guàrdia Civil, l'associació veïnal que la gestiona i un públic entregat i intergeneracional van ser els ingredients del concert per retre tribut a una de les bandes gironines més canalles i alternatives de finals dels anys 90 i principis de 2000, Tipu Així.

El grup es va formar entre Girona i Salt, a partir de la fusió de dos grups existents prèviament a Salt: Renecs i Trallat pel Corriol. La seva música desprenia influències del hardcore, el trash i el punk i eren creadors d'una música i unes lletres que arribaven al públic perquè barrejaven la crítica social amb la paròdia del sistema, que percebien injust i desnaturalitzat, sempre amb sàtira i humor i, sobretot, perquè enaltien els petits plaers més quotidians per la seva generació. D'aquí, en sortia una mescla explosiva, divertida i, sobretot, canyera, que comptava amb les veus particulars de Dani i Jaume i que, sense arribar mai a esdevenir un èxit de mercat, va

aconseguir deixar empremta i generar molta simpatia entre centenars de persones, especialment a les comarques gironines. La banda va treure dos treballs discogràfics -*Quanta Llana* (1998) i *C'est la vie* (2002)- i va participar en recopilacions de música alternativa als Països Catalans. La seva vinculació amb l'escena alternativa es va visualitzar amb l'actuació a desenes de concerts solidaris i -ja un cop dissolts com a grup- la participació diverses vegades als festivals que es van fer per demanar la llibertat de Juanra, cantant dels Kop, durant el seu empresonament.

De fet, la idea de crear aquesta banda tribut ha sorgit d'aquelles generacions més joves. Les que han crescut assistint als concerts que solien fer Tipu Així al Centre Social Els Químics i a les festes majors de pobles del Gironès, o que els escoltaven mentre jugaven al futbolín a l'antic Casal Independentista El Forn. Ha sorgit d'aquesta melancòlia i també del reconeixement de la importància que va tenir la banda en el seu moment. El grup, que és diu Tipu així Tribut Band, està format per cinc membres i es va estrenar el 3 de juny a les festes de Montilivi. L'actuació va connectar

Tipu així Tribut Band

Gènere: Rock combatiu.
www.facebook.com/pages/Tipu-aixi-Tribut-Band/177981998896143.

amb el públic i va recuperar algunes de les cançons més populars de la banda gironina, com poden ser "La muntanya", "La llei de Murphy" o "Frac". A les primeres files, hi havia els membres de Tipu Així, que observaven -cofois, entre combinat i cigarreta a la mà- com la seva sàtira tornava als escenaris.

MÚSICA

La Cosa es Mostra i l'essència del rap compromès

El tercer Festival de Hip-Hop de Manresa se celebrarà entre l'11 i el 18 de juny

El grup valencià Los Chikos del Maíz encapçala el concert de l'11 de juny

Rap, esforç i lluita. *La Cosa es Mostra* es presenta amb aquesta sentència -sense pèls a la llengua- i continua a la línia del front del hip-hop als carrers, places i escenaris manresans. El col·lectiu, nascut el 2009 arran de la unió entre MC, Dj i persones joves vinculades a la cultura urbana, presenta el Tercer Festival de Hip Hop amb un cartell contundent i políticament compromès. Tot plegat serà de l'11 al 18 de juny i repartit entre la Sala Stroika i el Cafè Llibreria Alzina de la ciutat.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

El festival compta amb dos dies forts -els dissabtes 11 i 18 de juny- i amb una arrencada digna dels grans esdeveniments: un vermut amenitzat pel grup St. Ignatius Conspiraci Dub, que és una nova producció manresana (en aquest cas, de guitarra, baix i Dj sobre bases de dub). A l'hora de dinar, el festival es traslladarà cap a l'exterior de la sala Stroika, amb una botifarrada-jam que comptarà amb MC com El Nota, Niko, Lui T.Given, Souk i Pau. El plat fort per acabar el dia arribarà a la nit, amb un concert del grup local Sayke, els valencians Los Chikos del Maíz i, per culminar la jornada, Elan Swan A.K.A. *Fyahbwoy*, també conegut com *el noi del foc*, icona del reggae-dancehall peninsular. Sense treva i amb una setmana per recuperar-se, *La Cosa es Mostra* presenta una altra jornada sencera, el dissabte 18 de juny, amb conferències, tallers, documentals i, de nou, vermut al Cafè Llibreria Alzina. Tot plegat per agafar forces per una nit llarga, amb el concert del grup de Tolosa Syncopera, que presentarà un

Tercer Festival de Hip-Hop

De l'11 al 18 de juny. Manresa.
Més informació: www.myspace.com/lacosaesmostra/
<http://www.stroika.cat>.

treball nou que, amb el títol, defineix un estil propi: *This is Blues-Hip-Hop*. L'espectacle final del festival anirà a càrrec d'At Versaris i Asstrio, amb el darrer concert de la gira *Per principis elegants*, un esdeveniment que quedarà enregistrat en un nou CD-DVD i punt d'inflexió del projecte conjunt d'ambdós grups.

PARLEM per FER i FEM PARLAR

32 pàgines
actualitat + reflexió
+ de 1300 subscriptores
+ de 80 punts de venda

www.setmanaridirecta.info

AQUEST ESTIU CAMP DE VOLUNTARIAT

sci-cat.org

L'ACCENT

Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

, expressions

CINEMA

Charles Chaplin: una crítica sempre vigent

S'editen tres pel·lícules reivindicatives i socials del còmic anglès en format Blu-ray

Fotograma de la pel·lícula 'Tiempos modernos'

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

Tot i estar en crisi, el mercat videogràfic continua oferint magnífiques oportunitats per capbussar-se en la història del cinema i conèixer, amb una notable qualitat d'imatge i so, algunes obres essencials. Un exemple és l'edició en format Blu-ray de tres clàssics que, juntament amb *Monsieur Verdoux*, conformen l'etapa central de l'obra de Charles Chaplin. Un corpus que destaca per la coherència estilística i les recurrències temàtiques, tot i els canvis viscuts pel setè art durant 50 anys.

Mirada polièdrica a la modernitat
El britànic va viure l'era de les pantomimes filmades, l'allunyament dels models teatrals, la complicació de les trames i el refinament de la narrativa visual. Autor complet com pocs (intèrpret, director, guionista, compositor...), va anar integrant els avenços tècnics a la seva cinematografia, sovint demorant la seva aplicació. *Tiempos modernos* n'és un exemple: ja havien passat deu anys de la irrupció del cinema sonor, però Chaplin continuava emprant intertítols explicatius, encara que també va usar sonoritzacions per a aquesta culminació de la seva etapa muda. Per aquest projecte, va recollir elements fonamentals del seu llegat còmic, com l'ús del seu emblemàtic Charlot i de les convencions de l'humor físic amb violència de *cartoon*, afegint-hi una sensibilitat social ja insinuada a la llunyana *Charlot emigrante*.

A *Tiempos modernos*, un obrer trastornat coneix una jove òrfena, el pare de la qual ha estat assassinat en una vaga. Al magnífic

primer segment del film, Chaplin ridiculitza els malsons de la vida moderna, la deshumanització del món laboral a la qual ha conduït la industrialització i la divisió fordista del treball. Posteriorment, mostra el seu suport al sindicalisme. I, de nou, acaba apareixent el toc sentimental en una història de solidaritat entre marginats, per arrodonir el comentari social i arrossegar les espectadores al terreny de les emocions. Tot i un cert tarannà episòdic, el conjunt acaba reivindicant-se com una obra mestra.

Paròdia i melodrama

Al seu primer llarg ortodoxament sonor, *El gran dictador*, va realitzar una rotunda paròdia del nazisme i d'Adolf Hitler. I va canviar el comentari social pel polític en un relat militant, d'urgència, fet amb l'evident intenció d'influir en una audiència transversal (especialment als Estats Units neutrals). Alguns dels gags, però, són molt primaris, fonètics i gestuals, però sense càrregues de profunditat. La crítica a la persecució de la població jueva vertebrava una obra que busca més l'empatia i la simpatia que no pas la reflexió, encara que un discurs final mirant a càmera realci el discurs pacifista i internacionalista del realitzador.

Un cop assumides completament les convencions del cinema sonor de l'era dels grans estudis, Chaplin va combinar a l'elegíaca *Candlejas* el gust per l'espectacle amb una sensibilitat propera a la del realisme poètic francès, o del cinema de *qualité* fascinat pel treball escènic. La pel·lícula descriu les experiències de dos naufragats de la vida: un pallaso envellit i alcohòlic que enyora glòries passades i una jove ballarina que vol suicidar-

Obras maestras de Charles Chaplin

Emon, 2010. Inclou *Tiempos modernos* (1936), *El gran dictador* (1940) i *Candlejas* (1952).

se. De nou, apareix l'empatia entre els sectors desfavorits i l'evasió melangiosa de la realitat mitjançant la imaginació; de nou, trobem la fascinació vers l'actuació en directe davant d'un públic. Més que mai, apareix un humor amarg, sentimental, però també basat en el pòsit d'anys d'experiència, que s'encreua amb situacions melodramàtiques. I l'aparició d'un altre mite del cinema mut, Buster Keaton, acaba d'emfatitzar que estem davant un comiat. En realitat, Chaplin especulava que aquest podia ser un testament artístic, el final commovedor i brillant d'una manera de fer riure i plorar. No va ser així, però sí que va ser el seu darrer rodatge als EUA: en ple maccarthisme, l'artista resultava una figura controvertida. I això, unit a l'"antifeixisme prematur" que evidencià *El gran dictador*, va justificar una expulsió *de facto* del seu país d'acollida.

BLU-RAY

Que bello es vivir

(Suevia - Resen, 1946)
Director: Frank Capra.
Guionistes: Frances Goodrich, Albert Hackett, F. Capra.
Durada: 130 minuts.

Després de la II Guerra Mundial, el popular Frank Capra va filmar aquest clàssic sobre la crisi d'un individu. El relat, de tarannà novel·lesc i un xic naïf, s'inicia amb un recorregut de llarg abast cronològic sobre la seva vida de renúncies a favor de l'altri i sobre l'antagonisme establert amb el cacic local. En aquesta ocasió, l'habitual discurs nord-americà segons el qual un líder pot canviar fortament l'entorn inclou una afirmació sobre la necessitat del

suport de la societat quan s'enfronta al poder econòmic. L'element sobrenatural a l'estil de *Conte de Nadal* desactiva parcialment aquest subtext i la temptació del final feliç és massa forta (la resolució de *Juan Nadie*, per exemple, tenia un matís més amargant). Però el film continua persuadint, mitjançant un dispositiu narratiu i estètic modèlic, a no defallir davant les dificultats que s'afronten si hom intenta contribuir a fer un món més just.

DVD

Fake orgasm

(Cameo, 2010)
Director i guionista: Jo Sol.
Durada: 81 minuts.

El director d'*El taxista* torna a proposar-se que l'audiència es qüestionari algunes certeses amb *Fake orgasm*. Partint de la celebració d'un concurs de fingiment d'orgasmes, ens presenta Laszlo Pearlman, que usa el seu cos per provocar un impacte en l'audiència, i reflexiona sobre les construccions culturals d'identitats i rols sexuals. Activistes del postporno i de la fi del binarisme en la sexualitat ofereixen altres pinzellades

discursives en aquest retrat humà d'un *performer* vulnerable, que no sap com evitar que, un cop repetida, la seva actuació esdevingui un objecte de consum. La proposta de Jo Sol inclou transicions i temps morts gens memorables. Però, a banda de l'interès temàtic de la proposta, algunes filmacions, alguns moments de realitat, tenen una qualitat estètica realçada per la banda sonora de Carles Cases i un *combo* de figures del jazz nacional.

DVD

Operazione paura

(Tribanda, 1966)
Director: Mario Bava.
Guionistes: Romano Migliorini, Roberto Natale, M. Bava.
Durada: 82 minuts.

Un metge arriba a un poble on s'estan produint unes morts inexplicables i és acollit amb recel per la població local. Un dels grans del cinema de terror italià, Mario Bava, va fer servir algunes convencions del gòticisme fantàstic per fonamentar aquest apreciable misteri sobre el control d'una comunitat mitjançant la por, aquí en forma de maledicció sobrenatural. El film inclou molts trets característics de l'autor, tant en l'apartat estètic (torna a execu-

tar notables treballs de càmera i dota de colorisme i atractiu estètic un projecte de sèrie B) com en l'iconogràfic (integra a la història detalls d'imatgeria sadomasoquista i esoterisme). Malgrat haver estat exaltada en ocasions com una obra referencial del seu gènere, el resultat potser no estan inqüestionable com els assolits a *Las tres caras del miedo* o *La máscara del demonio*. Tot i així, ha continuat influïent en projectes recents com *Miedo punto com*.

DOCUMENTAL

Wikileaks presentarà un documental inèdit al CCCB

Es podrà veure en el marc del primer Festival de cinema i drets humans de Barcelona, on es projectaran més de 50 cintes

'Presunto culpable', de Roberto Hernández i Geoffrey Smith, és un dels documentals que es presenten al festival

F. Richart
expressions@setmanaridirecta.info

La ciutat de Barcelona acollirà, del 8 al 12 de juny, el seu primer festival de cinema i drets humans. Aquest esdeveniment s'engega amb poc pressupost, esperant les subvencions pertinents i amb moltes ganes i comptarà amb una cinquantena de cintes -en format curt, documental o llarg- relacionades amb la temàtica dels drets humans al món. La inauguració, el 8 de juny al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB) a partir de les 11 del matí, comptarà amb dos plats ben forts. La presentació del festival obrirà amb el documental *Maybe I should have*, una obra que analitza les causes i la situació actual que es viu a Islàndia arran de la crisi; els autors de la filmació hi seran presents. Després, es projectarà *Collateral Murder*, un documental inèdit realitzat per Wikileaks que tracta amb més profunditat informativa les imatges que va filtrar el propi col·lectiu periodístic i que van donar la volta al món, on apareix un helicòpter de l'exèrcit dels Estats Units assassinant dotze persones, entre elles dues periodistes de l'agència Reuters. Però, a banda d'aquesta novetat, que podríem dir que és a nivell mundial, l'actual portaveu de Wikileaks, Kristinn Hrafnsson, i el vocal, Ingi R. Ingason, acudirán al Col·legi de Periodistes, el dissabte

11 de juny a partir de les 11 del matí, per participar en una taula rodona sobre la llibertat de premsa i la protecció a periodistes. La taula també comptarà amb la presència del germà del periodista José Couso, Javier Couso, i de l'editor de la revista *Viento Sur*, Miguel Romero. Els treballs documentals presentats en aquesta primera edició del festival provenen de més de vint països diferents i tracten les temàtiques més actuals. Entre les sessions cinematogràfiques que seran projectades als cines Alexandra (rambla Catalunya, 90), hi trobem peces com *The Prison where I live*, un documental britànic que tracta sobre el còmic birman Zarganar, empresonat amb una condemna de 35 anys per activisme en defensa dels drets humans; *Newen Mapuche*, sobre el silenci mediàtic i el conflicte dels maputxes a Xile i l'autora del qual va ser tancada dos anys en un centre penitenciari, després de confiscar-li tot el material, o *You don't like the truth*, un reportatge fet amb càmera oculta a la presó de Guanátamo, que mostra l'interrogatori de quatre dies al qual van sotmetre a un noi de quinze anys. També cal destacar temàtiques poc conegudes com l'obra *El camp del campament de bruixes a Ghana*, on es parla sobre el maltractament de les dones acusades de bruixes a l'Àfrica; o les pel·lícules de ficció *Chekpoin* o *Bad Bepersid*. En aquesta direcció, cal

Festival de Cinema i Drets Humans de Barcelona 2011

Del 8 al 12 de juny.
Llocs: Cines Alexandra, Col·legi de Periodistes, CCCB i Palau de la Virreina.
Direcció: Toni Navarro.
Web: <http://www.festivaldecineyderechoshumanos.com>.

remarcant les obres de ficció o curts, que no estan lligats al gènere documental, però tracten els drets humans en diverses òptiques. Per exemple, trobem el curtmetratge *Glukhota*, que parla d'una escola de sordmuts a Ucraïna; *Costa del Sol*, d'un immigrant sense papers que comença a obrir-se camí en la dansa contemporània o, fins i tot, curts amb gènere d'animació com *Missing*, que parla de les repercussions de la guerra.

ZONA LLIURE

EL REBOST

Per Sant Joan, coca i disbauxa

Joan-Andreu Moll Gamboa

La nit més curta de l'any -la del solstici, que coincideix amb el dia més llarg i assenyalada el començament de l'estiu- ha estat d'antuvi un moment de rituals i celebracions. Aquest dia el Sol, font d'energia i de vida, es troba en el seu punt més alt després de la pausa hivernal i emprèn el seu passeig triomfal per la volta celeste.

Nit d'esperits, fades, dones d'aigua, dimonis i bruixes; nit de foc, disbauxa, passions i amor carnal, la nit de Sant Joan és potser la més allunyada conceptualment de la nit de Nadal. Si el solstici d'hivern s'associa amb el recolliment i amb una mirada introspectiva cap a allò que ens transcendeix, el regnat astronòmic de la llum s'enceta amb una celebració d'allò més terrenal, una gran festa a l'aire lliure que recull i integra multitud de tradicions al voltant dels elements pagans

per antonomàsia: terra, aire, aigua i foc. Potser és precisament aquest caràcter endimoniat i transgressor el que ha fet que bona part dels seus innombrables i heterogenis elements festius s'hagin anat minoritzant i que en restin només els més adotzenats. Queda clar que l'apel·lació a aquest desfermar vital resulta inconvenient en una societat que no entén l'espai públic per una altra cosa que no sigui la generació de beneficis o la circulació de vehicles. La marginació i la prohibició de les fogueres populars -sempre amb l'excusa de la seguretat i l'ordre públic- és un exemple paradigmàtic.

Podríem dir que fins i tot un element gastronòmic de la categoria de la coca de Sant Joan s'ha salvat de la desfeta perquè s'ha convertit en un producte de consum massiu que mou un bon grapat d'euros cada any. Ara bé, si en volem una de bona i artesana, ens haurem de gratar la butxaca o fer-la nosaltres a casa.

La Recepta

Ingredients per tres coques:
65 g. de farina sense refinar,
10 g. de llevat de forner, 120 ml. de llet, quatre ous, 390 g. de farina sense refinar, 9 g. de sal, 230 g. de mantega, 600 g. de fruita confitada, sucre blanc, pinyons, una gota d'anís dolç.

Escalfem lleugerament la llet fins que sigui tèbia -entre 32 i 38°C... vaja, que la notem calentona amb els dits, però sense que arribi a cremar- i hi dissolem el llevat fresc.

En un bol gros, aboquem la llet amb el llevat i incorporem els 65 grams de farina batent manualment amb una forquilla o una batedora de varetes. Ho farem sense presses, a poc a poc i assegurant-nos que no es fan grumolls. Hem d'obtenir una crema espessa que deixarem fermentar a temperatura ambient uns 30 minuts perquè

el llevat comenci a treballar i l'espongi.

Llavors, incorporem els ous batuts a la crema i continuem treballant la mescla, com sempre, amb molta calma. De seguida i sense deixar d'amassar -ara amb les mans- acabem d'afegir la farina restant.

Deixem reposar la massa cinc minuts a temperatura ambient i, després, hi incorporem la mantega, sense parar d'amassar. Pintem la superfície de treball amb una mica d'oli i estenem la massa amb el corró, la decorem amb fruites confitades, sucre, pinyons i unes gotetes d'anís pel damunt. Deixem reposar la coca un parell d'hores perquè fermenti, fins que dobli el volum.

Posem la coca a la safata del forn. L'enfornem a 200°C durant uns vint minuts.

Bon profit.

15 de juny

Xerrada-debat i presentació del llibre 'Independència, de reivindicació històrica a necesidad económica'
19:30h Sala d'Actes de les Cotxeres de Sants

C. Rector Triadó, 53`.

L'acte de presentació comptarà amb una xerrada-debat posterior sobre els continguts del llibre, que presentarà i moderarà el militant d'Endavant Joan Sebastià Colomer i, posteriorment, intervindrà l'autora del llibre, Nekane Jurado.

Com diu el mateix llibre, el model socioeconòmic actual ha fracassat. Ha fracassat a Euskal Herria i al món sencer. En aquest llibre, Nekane Jurado, en col·laboració amb Santi Duñaurria i Eusebio Lasa, proposen obrir camins per a la construcció d'un nou model econòmic més solidari, que reparteixi equitativament la riquesa, que satisfaci les necessitats de la majoria, que incideixi en la participació social, que planti cara a l'atur.

Aquest és un dels objectius, crear una nova forma de ser, de viure i d'entendre el món que comenci des d'allò local, des del que coneixem, des d'Euskal Herria i des dels Països Catalans. I des de baix, des del poble, des dels sectors treballadors, fent èmfasi especial en les dones, les immigrants i les més desfavorides. Perquè les reivindicacions històriques no són les úniques que fan desitjable la independència, les raons econòmiques també la converteixen en una necessitat indefugible.

Organitza: Endavant, Organització Socialista d'Alliberament Nacional
Més informació: <http://www.cotxeres.org/agenda>

GIRONA

Divendres 10 de juny

Xerrada-debat:

'Els moviments revolucionaris anarquistes durant els anys 70 a Itàlia'
18h CSO Kan Kolmo

C. Del Carme, 41.

Viatjant al context d'una Itàlia de vagues, revolta popular, lluita armada

Festival Artístic Multidisciplinar Konventpuntzero

BERGUEDÀ, 11, 12 i 13 de juny

Cal Rosal

El convent de Cal Rosal obrirà les portes per mostrar un conjunt d'obres i artistes sota un eix comú en aquesta sisena edició: Orwell i 1984. Un total de vint-i-cinc artistes de diferents nacionalitats crearan peces específiques per a l'ocasió. La mostra també homenatjarà el pintor Salvador Dordal (Barcelona 1932), un personatge barceloní extravagant amb una obra molt extensa -més de dues mil cinc-cents pintures, que mai no han vist la llum arran dels problemes de salut del mateix pintor- que reflecteix la visió d'una ciutat miserable, que conjuga la mirada i la realitat crítica d'una societat benestant vers una Barcelona plena de misèria i sòrdida. Enguany, s'ha passat de la cinquantena d'artistes de les edicions passades a la vintena, amb la clara intenció de l'especialització del públic i per poder dedicar més temps a cada peça i cada treball que es presenta. Les altres novetats seran les estades d'artistes, les quals, per presentar les obres, passaran uns dies tancades a l'espai per poder establir una connexió entre el convent, l'artista i el treball. Així doncs, un any més, el berguedà tornarà a ser un punt de trobada de l'art, l'ull artístic apuntarà la Catalunya central durant tres dies.

Organitza: Moviment Punt Zero.

Més informació: <http://movimentpuntzero.blogspot.com/>

i, en definitiva, un munt de veus alçant-se i cercant canvis, la xerrada anirà a càrrec d'una persona que va viure aquests fets de primera mà i que va participar activament d'aquests moviments.

Organitza: Col·lectiu La Flama
Més informació: www.kankolmotxiro-na.blogspot.com

Dissabte 11 de juny

Concerts: Rock contra el càncer

21h La Mirona Sala 1

C. Amnistia Internacional s/n

La Casa de la Música i La Mirona presenten una nit única de lluita contra

el càncer. Més de 40 músics de divuit bandes de la demarcació s'uneixen per oferir un recital únic contra el càncer i interpretar clàssics de tots els temps del Rock. Una gran nit de música rock, hard rock i metal contra el càncer en benefici de la Fundació Oncolliga Girona.

Amb les actuacions de: La banda del yuyu (Girona, rock clàssic), Objectivo tu cama (Girona, rock/rockabilly) i un grup convidat.

Organitza: La Mirona i La Casa de la Música

Més informació: www.casadelamusica.cat

RIPOLL

Divendres 10 de juny

Xerrada: 'El moviment dels Transition Towns a casa nostra. Les xarxes d'intercanvi i de moneda social'

A càrrec d'Aniol Olmedo, membre de Barcelona En Transició
20h L'Obrador del Ripollès
C. Progrés, 2.

Organitza: Obrim Els Ulls-Ripollès Solidari

TERRASSA

Dijous 9 de juny

Presentació del llibre de poesia 'Els dies a les mans'

19:30h Amics de les Arts i Joventuts Musicals

C. Sant Pere, 46, primer pis.

A càrrec del mateix autor, Santi Borell.
Organitza: Mirall de Glaç-Amics de les Arts i Joventuts Musicals

Més informació: <http://www.amicsdelesarts-jjmm.cat/>

Dimecres 15 de juny

Xerrada:

'Democràcia i economia, relacions turbulentes o incompatibilitat?'

19:30h Amics de les Arts i Joventuts Musicals

C. Sant Pere, 46, primer pis.

Organitza: Grup d'Opinió d'Amics de les Arts

Xerrada a càrrec de Ramon Franquesa, professor d'Economia Mundial a la Universitat de Barcelona i activista dels drets socials

19:30h Amics de les Arts i Joventuts Musicals

C. Sant Pere, 46, primer pis.

Organitza: Grup d'Opinió d'Amics de les Arts

VALLDORREIX

Diumenge 12 de juny

Primera Fira de l'Ecoxarxa del Vallès Occidental

11h Plaça del Casal de Cultura

C. Sant Albert s/n

Organitza: Ecoxarxa Vallès Occidental

La lluita per la sobirania alimentària de Catalunya

OLESA DE MONTSERRAT

Dissabte 11 de juny

10-13:30h i 17-19h Mercat agroecològic. 11-12h Explica'm un món. Contarondalles per a nens i nenes de sis a dotze anys. 12-14h Taula rodona sobre dinamització de mercats agroecològics i/o de pagès. 14h Dinar popular agroecològic a càrrec del col·lectiu Xicòria. 16-20h Taller de dinamització local per la sobirania alimentària. 20:30-21:30h *Arran sempre de terra*; espectacle musical i poètic, a càrrec de la Companyia Casa nostra, Faràndula per la Sobirania Alimentària. 21:30-23h Concert amb un grup local de Folk + Perversions, rumba canalla agroecològica des del Vallès rebel. Organitza: ASAC

Més informació: www.alianzasoberanialimentaria.org

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA, Dijous 9 de juny

Per una feina digna!

12h Plaça Sant Jaume

Convoca: Assemblea d'aturats/des de Barcelona. Més informació: assembleadeaturats-barcelona.blogspot.com

A TOT ARREU

Dissabte 11 de juny

Cassolada per la investidura dels nous governs municipals

12h Davant de cada ajuntament

GIRONA, Dissabte 11 de juny

Contra les retallades, per uns serveis públics i de qualitat

12h Plaça Independència

Convoca: CGT Girona. Més informació: www.cgtcatalunya.cat/spip.php?articles519

A TOT ARREU, Dimecres 15 de juny

Tall de carreteres contra les retallades

13h Davant de cada centre de salut, d'educació i de l'administració pública.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Naba Keita SOL-LICITANT D'ASIL A L'ESTAT ESPANYOL I ORIGINÀRIA DE COSTA D'IVORI

“Vull denunciar el Ministeri d'Interior per la via judicial perquè m'han destrossat la vida”

La llei que regula el dret d'asil estableix un termini màxim de sis mesos per a la resolució de les sol·licituds, però, en molts casos, la situació s'allarga. Naba Keita, de Costa d'Ivori, fa dos anys i mig que espera una resposta. La memòria col·lectiva encara recorda l'actuació inhumana de les autoritats franceses amb les refugiades espanyoles que fugien de la dictadura de Franco. Dècades després, les sol·licituds d'asil de persones com la Naba queden atrapades en el laberint burocràtic del Ministeri d'Interior i deixen les refugiades que arriben al nostre país en una situació d'incertesa i provisorietat extremes.

Laia Balasch
entrevista@setmanaridirecta.info

L'estat espanyol va admetre a tràmit la teva sol·licitud d'asil el 4 de febrer de 2009, però encara no has rebut resposta. Vaig arribar a Barcelona l'any 2007 per estudiar el màster en Gestió Empresarial de la UAB. Quan estava apunt de tornar, el meu país va entrar en guerra. De la nit al dia, la meua situació va canviar i es va convertir en un malson. Vaig perdre tota la família excepte el meu fill. No podia tornar.

“Un dia, van anar a casa meua i van matar tothom qui hi van trobar”

Per què vas demanar la protecció internacional?

La meua família estava perseguida. Uns familiars i dos germans meus es van fer voluntaris de la rebel·lió, pensant que era el millor pel país. Durant una etapa, els rebels es van dividir i es van enfrontar entre ells. Un dia, van anar a casa meua i van matar tothom qui hi van trobar: familiars, els inquilins que hi havia a casa... Només va sobreviure el meu fill, que en aquell moment era a casa dels veïns jugant. La sort el va salvar.

Com és el dia a dia d'una persona refugiada a l'Estat espanyol?

Fa dos anys i mig que visc en una

Y. GUERRERA

situació provisional, és angoixant. N'hi ha d'altres que fa cinc anys que esperen la resolució del Ministeri d'Interior. I em diuen, calma... Però la meua situació és diferent. Jo no em sento immigrant. Mai no vaig voler immigrar. Vaig venir per estudiar i tornar. El meu somni es va trencar en un sol dia i ara estic en una situació... tot just fa una setmana que he estat en un manicomi. **Com has arribat a aquesta situació límit?**

Vaig entrar en una depressió que anava a més, fins que un dia vaig caure i em vaig trencar una cella. Em va cosir la ferida un cirurgià del Clínic i, d'allà, em van portar a l'Hospital Duran i Reynals per interna-me per depressió greu. Em diuen que tinc al·lucinacions, que estic boja. Ho dec estar per tot el que he passat? Per culpa d'una decisió que l'Estat podria prendre en un sol dia? Un dia em vaig intentar treure la vida tallant-me les venes... perquè no aguanto més.

L'Estat espanyol, el 30 d'octubre, va aprovar la llei 12/2009, que es-

tableix un termini de sis mesos per a la resolució de les sol·licituds d'asil.

Van canviar-la per uniformitzar la llei espanyola amb l'europea. A Noruega, hi ha casos de fins a tres anys d'espera, però estàs acollit: tens sanitat, habitatge i diners per a la manutenció. A nosaltres, ens donaven sis euros al dia durant sis mesos i ens allotjaven en pisos pastera que anomenen cases d'acollida. I després de mig any, sense feina i amb un document provisional, et donen 500 euros i al carrer. Sents una desesperació total.

Què vas fer en el teu cas?

Deambular... vaig acabar dormint a la Rambla, on em confonien amb una prostituta. Després, em va acollir la mare d'una amiga que vaig conèixer al màster. A Cerdanyola, vaig fer un curs de formació ocupacional i vaig començar a treballar d'agent cívica. Però va ser justament quan es van reprendre els bombardejos al meu país, no em podia comunicar amb el meu fill i vaig caure en una depressió.

El document que t'acredita com a sol·licitant d'asil et permet sortir de l'Estat?

No. No és vàlid per creuar fronteres. Tinc un germà a França, que va aconseguir sortir del país. Va demanar l'asil i, en sis mesos, va tenir la resolució. Ara té el document de refugiat per deu anys. Pot viatjar per tot arreu, però està malalt. Jo no puc anar-lo a veure.

La Unió Europea té un fons de 628 milions d'euros per a les persones refugiades pel període 2008-2013. On va a parar?

El fons es reparteix entre els estats segons el nombre de sol·licitants d'asil que presenta cadascun. Però aquest fons no determina que hagi de donar sis euros a una persona i oblidar-te'n al cap de sis mesos. A més, el que més em dol és que, encara que hagi d'esperar deu anys, ells cobraran per tenir Naba Keita com a sol·licitant d'asil a Espanya. Si tingués una casa, allotjament, diners per a les necessitats bàsiques, si em pogués fer càrrec del meu fill, estaria tranquil·la.

Com està el teu fill?

El conflicte armat s'ha calmat, però la situació al país no és segura. Cada vegada que veig els bombardejos per la televisió, m'angoixo. Quan truco el meu fill de tretze anys, l'Adam, em diu: "Aquest matí hem trobat un cos a l'entrada de l'escola. Però no passa res, era un lladre o un rebel". Quina mentalitat tindrà el meu fill? Serà un rebel, algun dia? Ha viscut la guerra a Bouaké, ara a Abidjan... Té el cor més dur que jo, no l'importa veure cossos pel carrer. Tot això em preocupa. Ell sempre em diu que està bé i sempre em pregunta: "Quan em vénis a buscar?". I jo li responc: "Ara no puc".

Has decidit portar el Ministeri d'Interior als tribunals.

No sé què més puc fer. Com a mínim, denunciaré aquesta situació amb tots els mitjans que tingui a l'abast. Que tot Espanya sàpiga que al país hi ha refugiats en una situació insuportable, als quals ningú no fa cas... No vull marxar amb el sentiment d'un altre fracàs. He fet tot el que he pogut administrativament, he anat a totes les associacions que he pogut. He contactat amb SOS Racisme, Setem, CEAR, la Creu Roja... Ara, si és possible, vull denunciar el Ministeri d'Interior per la via judicial. Perquè m'han destrossat la vida.

. LA COLUMNA

Badalona

Ricard Vilaregut
opinio@setmanaridirecta.info

Badalona com a símptoma. Com a símptoma de la pujada de la dreta popular i de la crisi d'identitat, de projecte i organitzativa de l'esquerra institucional, la de sempre, envellida com mai, i la extrainstitucional, que prefereix ser cap de rata a cua de lleó. A Badalona, mentre els *peperos* s'han patejat els barris, recollint el vot antiimmigració, l'antipolític, i l'anti *status quo*, els partits amb un ideari més o menys transformador s'han repartit les misèries. Amb la suma de vots escrutats, el resultat és: separats, tres regidors; junts, sis o set, sense comptar l'efecte "unitat", la capacitat de treball conjunt, etc. Serien per tant, decisius i ara no s'estarien lamentant del que es preveia, que el PP aconseguís l'alcaldia. Semblant situació de trista dispersió electoral s'ha donat a Vic, Lleida, Sabadell... Sí, d'acord que "són projectes diferents" i que "amb aquesta gent no s'hi pot fer res", però si jugues la carta representativa-institucional, les faves són comptades, i no s'hi val a fer veure que el desastre final, la pujada de la dreta, amb tot el que això implica en les nostres vides, no va amb tu, que tot és culpa del senyor sistema. Si no ets Vilanova o Girona has de fer autocrítica, has d'explicar a la base social, la mateixa que es fragmenta en bocins partidistes elecció rere elecció, que

La gent que se sent d'esquerres està òrfena de representació política

el seu vot no ha servit per a res. Perquè no és que es voti menys esquerres, és senzillament una qüestió d'egos mal resolts en el millor dels casos, o d'una manca d'anàlisi madura de la realitat política en els pitjors. Els moviments, les xarxes crítiques, les plataformes temàtiques, les associacions que lluiten contra l'exclusió social, les ONG, les entitats de voluntariat, culturals i de lleure i tanta gent que se sent d'esquerres estan òrfes de representació política. Malgrat fan/fem veure que no, el discurs crític dels indignats envers el sistema de partits també va per l'esquerra institucional i la distensió institucional. Tenim un problema d'articulació política i ho sabem. Mobilització constant sí, pragmatisme institucional també: no són conceptes antagònics, haurien de ser complementaris. Ens hi juguem massa. Hauriem de tornar a mirar nord enllà, com als anys 80. Hauriem de mirar a Bildu perquè ens expliquin com s'ho han fet.